

“İç Güvenlik Paketi”

Sınıf mücadelesi, artan risk ve olanaklarla yeni bir dönemin eşliğinden geçiyor. Kriz ve paylaşım savaşı kıskacındaki dünya kapitalizmi, geleceği için bir çıkış yolu arıyor. Alınan bütün önlemlere (parasal genişleme, faiz indirimleri, ücretler ve sosyal hakların budanması vb.) rağmen kriz derinleşme eğilimini koruyor. Bileşik kaplar misali, bir ülkede gerileyen kriz ötekinde büyüyor. 2014 yılı içinde ABD ve İngiliz ekonomilerinde kısmi bir düzelme olurken (bu iki ülkede büyüme oranları 2.9 ve 2.8 olarak gerçekleşti), diğer gelişmiş kapitalist ülkelerde, Almanya (1.9), Fransa (0.9), İtalya (0.6) ve Japonya’da (1.5) büyüme oranlarında ciddi gerilemeler yaşandı. Bir bütün olarak ele alındığında kriz ve istikrarsızlık, kapitalist dünyanın

bir numaralı sorunu olmaya devam ediyor.

İşsizlikle birlikte gelir dağılımındaki uçurum büyüyor. Emperyalist devletlerle bağımlı devletler arasındaki ilişkiler gerginleşiyor. Biriken borçlar ödenemez boyutla-

ra ulaşıyor. Başlangıçta krizi ‘geçici bir düzenleyici’ olarak gören burjuva uzmanlar şimdi ağız birliği yapmışçasına krizden çıkışın on yıllar alacağını açıklıyorlar.

Krizin de etkisiyle keskinleşen rekabet ve paylaşım, çeşitli biçimler altında (mali, siyasi, askeri, diplomatik, istihbari vb.) büyüyerek sürüyor. Kuzey Afrika, Ortadoğu, Doğu Avrupa ve Pasifik, rekabetin ve savaşın kızışan alanları olma özelliğini koruyor.

Bu bölgelerde bugüne kadar yürütülen savaşların kapitalizmin hiçbir derdine çare olmadığı görüldü. Bu savaşlarla hiçbir emperyalist gücün lehine köklü dönüşümler sağlanamadı. Artık eski güç dengesi bozulmuştur. Savaşı salt bir olasılık olmaktan çıkararak ve büyüten de bozulan bu dengedir. ABD başkanının Kongre’den yeni savaş izni almasının Irak, Suriye ve IŞİD’le sınırlı olmadığı gün gibi açıktır. Öte yandan Çin, deniz kuvvetlerine savaşa hazır ol emri veriyor, Ukrayna’da

Devrimci Kadro, Devrimci Parti

Her an için zincirin tümünü sıkı sıkıya elde tutabilmek ve diğer halkaya geçişi esaslı bir biçimde hazırlamak amacıyla zincirin kavranacak esas halkasını bulmayı bilmek gerekir. Ancak olayların tarihsel zinciri içinde halkaların düzeni, biçimi, bağlantısı, birbirlerinden farklılıkları, bir demircinin yapmış olduğu alışıl gelmiş bir zincirde olduğu gibi basit ve kolay değildir.”

Devrimci Kadro, Devrimci Parti ve Devrim Hazırlığı devrimin öznel etkeninin bel kemiğini oluşturan bu üç ana kavram bir zincirin

birbirine bağlı halkalarını oluşturur. Öncelikle zinciri oluşturan bu halkalar arasındaki ilişki, öncelik sonralık sıralamasına dayalı şematik ve pasif bir ilişki değildir. Tersine birbirini koşullayan, ilerleten ve geliştiren ya da engelleyen dinamik bir ilişkidir.

Zinciri oluşturan bu halkalar arasında Parti, Marksist teorinin vazgeçilemez ilkelerinden biri olarak belirleyici bir öneme sahiptir. Zaferin olmazsa olmazıdır. Bu önemine ve her dönem mücadele içinde işgal ettiği belirleyici role rağmen devrimci parti sorunu ken-

devamı sf 2

devamı sf 3

Devrimci Kadro, Devrimci Parti Devrimci Hazırlık

1. sayfadan devam

diliğinden çözülemez. O ancak kendisini devrim davasına adanmış öncü devrimci bir kadronun mücadelesine bağlı olarak çözülebilir. Bu durum devrimci partinin inşası hedefiyle yürütülen mücadelede yakalanması gereken ana halkanın ne olması gerektiğinin de cevabıdır.

Kadronun sahip olması gereken nitelik ve hız, bizzat görevin niteliği ve acilliği tarafından belirleniyor. Bugün sınıf mücadelesinin karşı karşıya bulunduğu en acil sorun, yaşanan ideolojik savrulmaya ve örgütsel dağınıklığa müdahale edebilecek ideolojik, politik ve örgütsel olarak donanımlı, güçlü bir devrimci merkezin yaratılmasıdır. Üstelik bu görev oldukça zor koşullar altında, burjuvazinin ve reformizmin ağır saldırıları altında gerçekleştirilmek durumundadır.

Bu noktada zorluk sadece uluslararası burjuvazinin çok yönlü saldırılarından kaynaklanmıyor. Bundan daha önemlisi Dünya komünist hareketinin yenilgiyle birlikte sürüklendiği anafordur. Yenilgiyle birlikte işçi sınıfı ile komünist hareket ayrı uçlara savruldu. İşçi hareketi deklase oldu, sınıf refleksini, umudunu ve örgütlerini kaybetti. Sınıf, bırakalım siyasal mücadeleyi,

ekonomik mücadelesini yürütebilecek asgari bir bilinç ve örgütlülüğe bile sahip değildir. Komünist hareketin durumu ise daha da vahimdir. Komünist hareket bugün tarihinin hiçbir döneminde olmadığı ölçüde ciddi ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarla karşı karşıyadır.

Devrimin karşı karşıya olduğu bu ciddi sorunlar; yenilginin izlerini üzerinden atamayan, karşılaştığı her zorluk karşısında “nesnel koşullara ve olanaksızlıklara” sığınan, burjuva saldırıyı ideolojik taviz vererek savuşturabileceğini düşünen, devrimi bugünün değil yarının sorunu olarak gören, mücadele için “uygun” koşulları bekleyen, yenildiği yere bir kez daha girme cesaretini gösteremeyen, bir ayağı komünizmde bir ayağı kapitalizmde konformist bir kadro ile çözülemez. Bu tarz bir kadronun mevcut kafa karışıklığını daha da büyüttüğü, umutları kırdığı ve devrimci niteliği törpülediği son otuz yılın deneyimiyle sabittir.

Sınıf hareketinin karşı karşıya bulunduğu ve aşmak zorunda olduğu bu ağır tablo devrimci kadro niteliğini de belirliyor. Kendini teorik olarak geliştiren, var olan sorunlar ve onların çözüm yolları üzerine kafa yoran, araştıran, inceleyen, sınıfa gitmenin yeni

yol ve araçlarını arayan, yaşamını devrimci mücadelenin önceliklerine göre yeniden düzenleyen, yoğunlaşmış mücadelenin gerektirdiği disiplin, özveri, feragat, davaya adanmışlık, kararlılık ve sabır, devrimin bugünkü kadro tipinin öne çıkan özellikleridir.

Sınıf mücadelesi hiçbir durumda sıfırdan başlamıyor. Bu anlamda teorik ve pratik deneyime sahip bir kadro birikimi mevcuttur. Sorun çeşitli nedenlerle birbirinden kopmuş, savrulmuş olan bu kadronun bir araya getirilmesi, devrimci sınıf savaşının önceliklerine göre yeniden biçimlendirilerek konumlandırılmasıdır. Şüphesiz bu yeniden biçimlenme ve konumlanma ancak devrimci mücadele içerisinde gerçekleşebilir. Kadro yukarıda belirtilen nitelikleri bu mücadele içinde kazanabilir ve geliştirebilir. Onları bireysel özellikler olmaktan çıkartarak birbirini tamamlayan kolektif ve bürokratizme olanak tanımayan dinamik bir yapıya, bir yoldaşlık ilişkisine dönüştürebilir.

Ancak bu niteliklere sahip bir kadro sınıf mücadelesinin önündeki ağır sorunları çözerek mücadeleyi bir sonraki halkaya taşıyabilir; komünistlerin birliği sorununu devrimci bir niteliğe yükseltebilir ve kendini parti olarak örgütleyebilir.

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz
Sahibi: Nevzat Eraydın
Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe
Yayın
Adres: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4 Buca - İzmir

Baskı tarihi: Mart 2015

Basım yeri: Manart Yayıncılık ve
Turizm A.Ş. Osmanağa Mh.
Nüşetefendi Sk. No: 18/A
Kadıköy 34714 İSTANBUL
0850 511 1530

İletişim: info@sozveeylem.com

İzmir: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4 Buca - İzmir

İstanbul: Bağlarbaşı Mah. Ortameydan sok. 6/1 Maltepe

Turgutlu: Turan Mah. Kurultay Sk. No:21 Kat:1 Turgutlu

1. sayfadan devam

ise emperyalist güç odaklarının doğrudan karşı karşıya gelmesine yol açacak bir savaşın patlak vermesi an meselesidir. Savaşın hazırlığının en önemli göstergelerinden bir diğeri de kapitalist dünyanın bir bütün olarak silahlanma yarışı içine girmiş olmasıdır.

Derinleşen kriz ve artan savaş tehdidi altında kapitalist devletler arasındaki ilişkiler, güç – bağımlılık ekseninde yeniden kurulurken, dünya ölçüsünde ve her bir kapitalist ülke içinde sınıflar arasındaki ilişkiler de yeniden biçimleniyor. Egemen sınıfların yönetemezliğiyle, sömürülen ve ezilen sınıfların büyüyen hoşnutsuzluğu ve biriken öfkesi birlikte yol alıyor.

İşçi sınıfının geri bilinç ve örgütlülük düzeyi, sınıfların karşılıklı konumlanması ve sınıf savaşının bugünkü durumunu belirliyor. İşçi sınıfı artan saldırılar karşısında geri bir konumdan, savunma pozisyonundan ileri geçemezken, burjuvazi bu durumdan da aldığı güçle işçi sınıfına abanıyor.

Burjuvazi elinde bulundurduğu olanaklarla, en başta da egemenlik aracı olan devletle, gelişen durumlara anında müdahale etmekle yetinmiyor. Sınıf mücadelesini bir bütün olarak ele alıp, ona ideolojik ve politik olarak kendi lehine yön vermeye çalışıyor. İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşünün bütünlüğünü bozuyor, işçi örgütlerine el atıyor, provokasyonlar örgütleyor, yasalar, “paketler” çıkartıyor. Bu anlamda günümüz burjuva devleti, sadece işçi sınıfının eylemine müdahale eden bir aygıt değil, aynı zamanda sınıf mücadelesi deneyimini biriktiren ve bu deneyimi kullanarak kendini yetkinleştiren, gelişmeleri önceden algılayan ve önlem alan, önleyici bir karşı devrim örgütlenmesidir.

Bu tablo dünya çapında bir

emperyalist savaşla birlikte bir iç savaş bağrında büyütüyor. Bugün kapitalist dünyanın hemen tümünde, en küçüğünden en güçlüsüne bütün ülkelerde işçi sınıfına karşı aynı tedbirlerin alınmasına yol açan bu tablodur. Bu tablonun taşıdığı devrimci dinamizmdir, barındırdığı potansiyel tehdittir.

Türkiye bu genel tablodan hem bulunduğu bölgenin bir paylaşım savaşı alanı olması ve bunun yarattığı gerilimler, hem de bir türlü denetim altına alınamayan Kürt Ulusal Mücadelesinin siyasal istikrarsızlaştırıcı etkisiyle olumsuz olarak ayrışıyor. Bölgedeki gelişmeler nedeniyle Türkiye ile emperyalist devletler, özellikle ABD arasındaki ilişkiler, diplomatik kuralları dışlayan kaba bir güç – bağımlılık ilişkisine oturmuş durumda. Kürt sorunuyla ilgili ‘önce çözüm’ söylemine rağmen bir milim yol alınmadığı da ortada.

Bunlara bir de ertelenen ekonomik sorunların istikrarsızlaştırıcı ağırlığı eklendiğinde, 2015’in Türk kapitalizmi için daha zorlu geçeceğini söylemek bir kehanet olmasa gerek.

Türkiye 2015 yılına artan dış politika sorunları, içte canlılığını koruyan, etkinliğini arttıran Kürt Ulusal Mücadelesi ve bozulan ekonomik dengeleri, düşen kalkınma hızı, büyüyen işsizlik, artan enflasyon ve devasa bir dış borç stokuyla giriyor.

--- TÜİK verilerine göre 2014’de % 9,9 olarak açıklanan işsizlik oranı gerçekte % 16 – 18 aralığında seyrediyor. Genç nüfusta ise oran % 20 – 25 düzeyinde.

--- Yine TÜİK’e göre % 9.8 olan enflasyonda da durum farklı değil; işçi ve emekçileri doğrudan ilgilendiren mutfak enflasyonu, açıklanan enflasyonun iki katı kadar (% 17 – 20)

--- Aile ve Sosyal Politikalar

Bakanlığı’nın verilerine göre 790 bin aile (yaklaşık 3.5 milyon), ayda 340.-TL ve altında bir gelirle geçiniyor. Çalışanların % 70’i ise asgari ücret ve altında bir gelirle yaşamını sürdürüyor.

--- Ücretlerdeki bu sefalet ağır, sağlıksız ve güvencesiz çalışma koşulları eşlik ediyor. İş cinayetlerinde dünya üçüncüsü olan Türkiye, Avrupa’da birinci sırayı işgal ediyor.

--- Birleşik kaplar misali, ücretler düştükçe zenginlik de büyüyor. Nicelik olarak bunun tam tersi gerçekleşiyor. Milyonlarca işçi ve emekçi yoksullaştıkça toplumsal zenginlik bir avuç kapitalistin elinde merkezileşiyor. Nüfusun % 10’u milli gelirin % 78’ini alırken geriye kalan % 90’ın milli gelirden aldığı pay, % 22’de kalıyor.

--- Buna karşılık devlete ödenen verginin ancak % 8.7’sini işverenler ödüyor. Bunun 2014 yılındaki toplam miktarı 31 milyar civarında; buna karşın işverenlerin aynı yıl içinde devletten vergi iadesi altında aldıkları miktar ise 29 milyarı buluyor. Bu rakamlar dikkate alındığında, devlete ödenen vergilerin hemen tümünü doğrudan, ya da dolaylı olarak işçi ve emekçilerin ödediği ortaya çıkıyor. Vergilerin bütçe adı altında yeniden burjuvaziye dağıtılması da ayrı bir durum.

--- Birçok başka veriyle desteklenebilecek bu tablonun başka bir boyutu da Türk ekonomisinde gittikçe büyüyen kırılmanlık ve bunun gebe olduğu yeni krizlerdir.

Yeni kriz en başta uzun yıllar Türk ekonomisinde lokomotif sektör rolünü üstlenen inşaat sektöründeki durumla ilgilidir. Dünyada en çok iş yapan 250 inşaat şirketi içinde 42 şirketle ikinci sırayı Türkiye’nin alması, bu sektörün Türk ekonomisinde üstlendiği rolün önemini ortaya koymaktadır.

Ancak gelinen noktada gerek kaynak, gerekse sektörde yaşanan daralmaya bağlı olarak sektörün üstlendiği bu görevi devam ettirmede ciddi zorluklarla karşı karşıya kaldığını gösteriyor. Mali kaynak yetersizliği, yükselen konut fiyatları ve biriken konut stoku arasında sıkışan sektör, yeni bir krizin tetikleyicisi olma işaretleri veriyor.

Rantın dağılımının, rüşvet ve yolsuzluk ekonomisinin en önemli kaynaklarından da biri olan inşaat sektörünün sorunları, burjuva siyasette yeni bir çatışmanın da fitilini ateşledi. İktidar ve kişisel hesaplarını bu sektör üzerine kuran Erdoğan ve avanesi, sektörün canlandırılmasını nitelikli çoğunlukla iktidara gelmenin bir koşulu olarak görüyor. Bunun için canhıraş faizlerin düşürülmesini sağlıyor. Böylece hem zorda olan sektöre ucuz mali kaynak sağlanabilecek, ucuzlayan tüketici kredileriyle mevcut konut stoku eritilecek, hem de bu canlanma oya tahvil edilebilecek. Hesap budur. Bu hesap karşısında silikleşen Türk burjuvazisi bir köşede sinerken, hesabı uluslararası burjuvazi baltalıyor.

Erdoğan'la Merkez Bankası arasında bir düelloya dönüşen bu kavgada burjuvazi sesini kısıp bir kenarda otururken, görevi, ondan 390 milyar dolar alacaklı olan (bu miktarın % 25'ini bankaların borcu oluşturuyor) uluslararası sermaye üstleniyor. Yunanistan örneği henüz tazeliğini korurken, buna bir yenisinin eklenmemesi için harekete geçerek Merkez Bankası ve Babacan'a kol kanat geriyor.

Öyle ya da böyle, bu kavgadan ister Erdoğan galip çıksın, faizler düşürülerek sektörde, (ekonomide) oya tahvil edilebilecek geçici bir rahatlama sağlansın, ya da faizler yükseltilerek dış kaynak sorunu bu yolla çözülmeye çalışılsın, görünen 2015 ve 2016'nın Türkiye için ekonomik açıdan da

çok zor geçeceği.

AKP'nin, iktidarını sürdürmesi için de ayrıca gereksinim duyduğu ve 'ne olursa olsun' çıkaracağını açıkladığı iç güvenlik paketinin arkasında bu siyasal ve ekonomik durum ve bunun barındırdığı, Kürt sorunundan kaynaklanan fiili ve işçi sınıfından kaynaklanabilecek potansiyel tehdit yatmaktadır. Yasanın çıkarılmasına verilen önem ve "çözüm" süreciyle birlikte ele alınması, tehlikenin ne ölçüde ciddiye alındığını göstermektedir.

Çıkarılmaya çalışılan paketin en önemli özelliği burjuvazinin sınır tanımaz sınıf diktatörlüğü ile bunun yasal biçimi arasındaki sınırların silikleştirilmesidir. Başka bir ifadeyle, egemenliği sınırlayan yasal engellerin aşılmasıdır. Tarihsel deneyimin de doğruladığı gibi, burjuvazi ne zaman mal ve can tehdidini birlikte yaşamaya başlamışsa, o zaman hep yasanın yerine çıplak terörü ikame etmiştir. İç güvenlik adı verilen paket, MİT yasasının bir devamı ve tamamlanmasıdır. MİT yasasıyla yasal zeminde operasyonel bir örgüt haline getirilen MİT'e, aynı zamanda toplumun çeşitli katmanları içinde (palalı, bıçaklı "esnaf" timleri gibi) paramiliter örgütlenmeler kurma olanağı sağlandı. İç güvenlik yasası, aynı yasa tanımazlığı şimdi polis ve jandarma için düzenliyor. Valilere, kaymakamlara, polise ve jandarmaya verilen yeni yetkilerle, bu güçler adeta birer pratik yasa koyucu ve uygulayıcı haline getiriliyor.

Devlet, yasayla işçinin, emekçinin, halkın düşünce ve davranış biçimini düzenliyor. Ne düşünmesi, ne giymesi, ne konuşması, hangi sloganı, hangi pankartı taşıması vb. ile başlayan terbiye etme süreci, arama ve göz altına almayla bir üst noktaya taşıyor.

Polise verilen ve yasada 48 saatle sınırlandırıldığı belirtilen göz

altı yetkisi, tıpkı geçmişte yaşandığı gibi, tutuklular karakol karakol dolaştırılarak haftalara, aylara uzatılabilecektir. Böylece, işkence ile birlikte faili meçhuller de yasal bir çerçeveye oturtuluyor.

Kurgusu ve öngördükleriyle doğrudan doğruya bir iç savaşın düzenlenmesi olan bu paket sadece grevci işçileri, devrimcileri, komünistleri, ulusal haklarını savunan halkları hedef almıyor. HES'lere, madenlere, nükleer ve termik santrallere vb. karşı mücadele eden, suyuna, doğasına sahip çıkan köylüleri, ranta karşı mücadele eden kentlileri, yaşadıkları bölgelerden toplu konut, kentsel dönüşüm adı altında kovulmak isteyenleri, kısaca hak arayan, hakkını korumaya kalkan, itiraz eden, tepki veren herkesi hedef alıyor.

Toplumun mutlak çoğunluğunun tepkisine yol açan da paketin bu tahripkâr ve keyfi özelliğidir. Bu tepkiler anlamlıdır ve bunları örgütlemek, büyütme, devrimcilerin, komünistlerin görevidir. Ancak bunun yeterli olmayacağını görmek gerekiyor. Çünkü AKP her ne kadar, bugüne kadar yaptığı gibi, bu paketi kendi iktidarını korumak ve sağlamlaştırmak için muhaliflerine karşı kullanacaksa da, görülmesi gereken, paketin, burjuvazinin iç savaş hazırlığının gereği olduğudur.

İşçi sınıfı, emekçiler bugün burjuvazini dayattığı iç savaşa hazır olmasa da, hatta kendi istekleriyle burjuvaziye itaat ederek kendilerini bir iç savaş gücü olmaktan çıkarsalar da, hiçbir sınıfın gücü gelmekte olan emperyalist savaş ve iç savaş engellemeye, yok saymaya yetmeyecektir. Protesto etmek, direnmek, daha büyük ölçüde direnmek gerekiyor. Ancak, yetmiyor. Görev, gelmekte olana hazırlanmaktır. Nazım Hikmet'in söylediği gibi "daveti, kabul etmektir."

Toplumsal ve Siyasal Gündem'den

Karadeniz'den İç savaş "Paketi"ne Tepkiler

Faşist 12 Eylül yasalarına rahmet okutacak düzeyde bas-kıcı olan İç Güvenlik Yasa Tasarılarına istenilen yoğunluklarda olmasa da Karadeniz illerinde de tepkiler ilk günden itibaren artarak sürdü. Başta Samsun olmak üzere Ordu ve diğer Karadeniz illerinde; KESK, DİSK, TMMOB ve Emek ve Demokrasi Güçlerinin çağrılarıyla ortalama iki günde bir basın açıklaması veya yürüyüş şeklinde tepkiler verildi. 28 Şubat Cumartesi günü ise yine kalabalık bir toplulukla Eğitim-Sen önünde toplanıp basın açıklaması ve yürüyüş düzenlendi. Bir çok siyasi parti, dernek ve sendikaların katılımıyla başlayan yürüyüş sırasında "AKP Yasası al başına çal, Faşizme karşı omuz omuza, Faşizme geçit yok, Katil faşist işbirlikçi AKP" benzeri sloganlar atıldı. Çevreden geçenlerin yer yer destek verdiği eylem sloganlar ve basın açıklamasıyla sona erdi..

Aslında Kapitalist düzenbazlığın faili meçhullere, katliam ve işkencelere yasal kılıf hazırlama

girişimleri bunlar. Zaten yasalardan öncede katliamlarını yapıp yanlarına kâr kalmıyor mu? Koydukları yasalara karşın suç işleyenleri koruyup kollamıyorlar mı? Bunlara da kanmamış olacaklar ki, şimdi bu saldırıları yasal çerçeveye sokmak istiyorlar..Öyle ki cinayet işleyenler için suç duyurusu yapmanın da suç olacağı bir sistem kurmaya çalışıyorlar...Bu tür zorbalık yasalarını önce getirip sonra geri alma girişimleri tarihimiz boyunca olmuştur ve olacaktır. Çünkü bunlar sayesinde prangalarımızı uzatıp kısaltıyorlar..

Bu düzenbazlıklardan kurtulmanın yolu ciddi bir örgütlülükle sistemi değiştirmeye yönelik mücadeledir. Sayısal açıdan çok cüzi bir duyarlı insan topluluğunun "hiçbir şey yapmadılar demesinler tarzı" yapılan eylemler insanların zihninde ve yaşantılarında kalıcı etki yaratamıyor. Kalıcı ve devindirici etki yaratabilmenin tek yolunun sınıf savaşımını ön plana çıkaracak örgütlenmelerden geçtiğini hepimiz biliyoruz.Çünkü günlük yasak savmak ve etkinliği kendimizden başkası tarafından algılanmayan eylemler sonuç alıcı olamıyor.

Yasalar Hazır, Mühimmat Yolda...

AKP Hükümeti, İç Güvenlik Paketi'nin kabulü için Meclis'te bir savaş verirken, bir taraftan bu paketin mühimmatını da hazırlıyor. Sendika.org.'un haberine göre, 2012 yılında Emniyet Genel Müdürlüğü'nün siparişi, zırh delen "hollow point" mermileri, ABD'den yola çıkmış, Ankara yollarında.

Üç milyon adet sipariş edilen mermilerin, insan bedenine girdikten sonra, daha geniş bir delik açarak vücuttan çıktığı söyleniyor. Anlaşılan hükümet, çıkardığı yasaya uygun olarak, toplumsal olaylarda, insanları yok etmenin araçlarına da sahip oluyor. Hükümet açısından çözüm süreci ve demokrasi ham-

leleri de iç savaş hazırlıklarının süsü oluyor herhalde.

Devlet, İç Güvenlik Yasası'nın gerekçesi olarak toplumsal muhalefeti dillendiriyor. Birinci ağızdan; "Gezi ile ilgili benzer şiddetli şeylerde artık bu ülkede devlet ve iktidar, bu işlere öyle çok sıcak bakmaz. Devlet kargaşaya müsaade et-

mez. Demokratik hak kullanılabilecekse bunun nasıl kullanılacağı bellidir. İç Güvenlik Yasası'nın önümüzdeki birkaç hafta içinde çıkması halinde, önleyici tedbirler olarak geliyor. Bunların gelmesiyle birlikte, çok daha farklı

bir Türkiye'ye gideceğiz.” (Not: Cümle bozuklukları söyleyene aittir)

“Paketin” hedefi burjuvazinin uygulamalarıyla biriken ve patlamaya hazır bir volkana

dönüşebilecek olan sınıf mücadelesinin potansiyel tehdidinin fiili bir tehdit haline gelmesinin önlenmesidir. Bu bir iç savaş hazırlığıdır. Burjuva devlet, bu çerçevede iç savaş hazırlığını tam gaz sürdürmektedir.

Mersin: Kadınlar Özgecan İçin Yürüdü

Mersin Çağ Üniversitesi Psikoloji Bölümü öğrencisi 20 yaşındaki Özgecan Aslan'ın 11.02.2015 tarihi itibarı ile kayıp olduğu bildirilmişti. İki gün süresince aranan Özgecan Aslan'ın bindiği dolmuş şoförü tarafından tecavüz edilerek, öldürüldüğü, cesedinin yakılarak, Tarsus Çamalan Köyü yakınlarında dere yatağına atıldığı 13.02.2015 günü tespit edilmişti.

Özgecan Aslan'ın alınan bilgilere göre kendisine saldıran kişiye karşı direndiği, biber gazı kullanmaya çalıştığı, ancak, başına levyeyle vurularak öldürüldüğü anlaşıldı.

Mersin'de 14.02.2015 günü yapılan cenaze törenine beş bin kişi katıldı ve tabutu kadınlar taşıdı. Ayrıca Mersin Kadın Platformu basın açıklaması ve yürüyüş yaparak olayı protesto etti. “Yas tutmuyoruz, Öfkeliyiz” “Madem

hukuk işlemiyor kadınlar sağlayacak adaleti”, “Katillerden hesap soracağız”, “Jin jiyan azadi” sloganları atılarak katiller lanetlendi.

M. Kızıl - Söz Ve Eylem Mersin

Mersin: Binler Nükleer'e Karşı Yürüdü

İmza ve bilgilendirme standlarında haftalar boyu NKP aktivistlerince Mersinlilerle yüz yüze yürütülen diyaloglarla, afiş, el ilanı, radyo ve tv programları ve çeşitli toplantılarla kamuoyunun davet edildiği “Anne oyuncagımı aldın mı?” temalı nükleer santral karşıtı miting, 15 Şubat 2015 günü yağmura rağmen binlerce kişinin katılımı ile gerçekleştirildi. Mitinge Mersinlilerin yanında Dersim, Diyarbakır, İstanbul, Trakya, Sinop, Ege ve İzmir, Ankara, Hatay, Adana, Antalya ve Türkiye'nin pek çok yerinden katılımlar olduğu gibi Kıbrıs Nükleer Karşıtı Platform temsilcileri de katıldı. Mersin'in

iki merkezinde, Özgür Çocuk Parkı ve Forum'da toplanan nükleer karşıtları birinci çevre yolu ve Silifke Caddesi üzerinden yürüyerek Tevfik Sırrı Gür Stadyumu önünde birleştiler. Miting

kürsüsünden Mersin NKP sözcüsünün yanında nükleer santral karşıtı pek çok kurum ve kuruluş temsilcileri nükleer santral karşıtı mücadeleye katılımlarını ve desteklerini teyit ettiler.

Yürüyüş ve mitingde “Nükleer santral istemiyoruz”, Nükleer inat yaşasın hayat”, Sermayeye inat yaşasın hayat”, “Akkuyu’da

Nükleer Santral Akdere’de Ter-mik Santral İstemiyoruz !”, “Do-ğanın Talanına Karşı İsyanda-yız”, “Diren Akdeniz Karadeniz

Seninle !”, “Hiroşima’dan Bu Yana Nükleere Gıcığım.!”,” Ge-lecek Kuşakların Yaşam Hakkı Kutsaldır!” sloganları atıldı.

İş Güvenliği Yasası Budanıyor

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin raporuna göre, Şu-bat ayında 81 işçi iş cinayetlerin-de yaşamını yitirdi. İş Güvenliği Yasası çıktığından bugüne kadar, iş cinayetlerinde bir azalma gö-rülmezken, mevcut yasanın ci-nayetleri engelleyici bir işlevinin olmadığı ortadadır.

Yasanın yetersizliği yanında, uygulanmamasının da cinayet-lerde büyük etkisi var. Yasanın bu hali bile sermayede bir hazım-sızlık yaratmış olacak ki hükü-met çar çabuk yeni torba yasalar-la, hazırlanan yasayı budamaya

başlıyor. Yasada değişiklik ön-gören torba yasa, komisyonda kabul edilerek Meclis’e gelmeyi bekliyor.

Mevcut yasada, iş güvenli-ği açısından olumsuz koşullara sahip işyerlerine, belirli yaptırımlar yanında para cezası verili-yordu. Yeni tasarıda para cezası kaldırılıyor. Mevcut yasada, iş-yerinde ölümlü iş kazası meydana gelen işveren, beş yıl devlet ihalesinden men cezası alıyordu. Bu süre iki yıla indiriliyor. Üç yıl boyunca işyerinde iş kazası meydana gelmeyen işverenlerin,

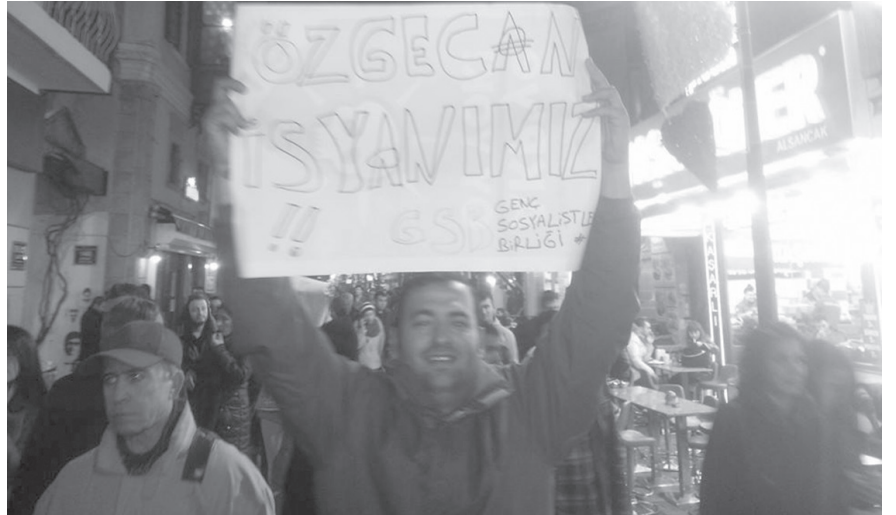
üç yıl işsizlik sigortası primini bir puan eksik ödemesi maddesi değişerek, kazalar ölümlü ya da ciddi yaralanmayla sonuçlanma-dıysa teşviğin devamını öngörü-yor. Her zaman olduğu gibi ser-maye, işçi sınıfına bir verir gibi gösterip iki alıyor.

İş cinayetlerinin en büyük ne-denlerinden olan taşeron çalışma biçimi, çıkan yasanın güvence-siyle alabildiğine yaygınlaşıyor. İş Güvenliği Yasası, bu haliyle işçinin değil, taşeronlaşmanın güvencesi oluyor.

İzmir: Katliam Protesto Edildi

Mersin’in Tarsus ilçesinde 13 Şubat tarihinde bir vahşet ha-beriyle bütün Türkiye sarsıldı. Bu vahşeti protesto etmek için Türkiye’nin birçok şehrinde in-sanlar alanlara döküldü. Eylem-ler düzenlendi. İzmir de bu şe-hirlerden bir tanesidir. İzmir’de başta kadınlar olmak üzere, siyasi partiler, gruplar ve der-neklerin katılımıyla 15Şubat’ta Alsancak’ta bir eylem düzenlen-di.

Söz ve Eylem ve Genç Sos-yalistler Birliği’nden yoldaşların da katılım sağladığı bu eylemde Özgecan Aslan vahşeti kınandı. Bu tür cinayetlerin son yıllarda artmasına dikkat çekildi. Devle-tin bu tür cinayetlerde katillere sağladığı indirim (tahrik indirimi vb.) kınandı. Eylemde AKP ve

Tayyip Erdoğan karşıtlığı öne çıktı. Atılan sloganlar bu karşıt-lık üzerinde yoğunlaştı. Eylem de katil Erdoğan, Özgecan’ın ka-tili AKP düzeni, katil AKP, hır-sız katil Erdoğan sloganları kitle tarafından atılan sloganlardı. Bu sloganlar eylem sanki AKP den önce kadın cinayetleri yokmuş

ve AKP olmazsa bu cinayetlerin yaşanmayacağı gibi bir havaya büründü. Söz ve Eylem ve GSB li yoldaşlar bu sloganlar yerine kitleye, katil devlet hesap verecek, faşizme karşı omuz omuza, katillerden hesabı devrimciler soracak sloganlarını öne çıkar-maya çalıştı.

SYRIZA Protesto İle Tanıştı

Sol Koalisyon SYRIZA, Yunanistan'da yapılan 26 Ocak genel seçimlerinde, %36 oy oranıyla, sağcı ANEL Partisi ile koalisyonu giderek iktidar oldu. Ekonomik krizde boğulan ve yüksek işsizlikle karşı karşıya kalan emekçiler, işçiler, SYRIZA'yı bir kurtuluş olarak gördüler. SYRIZA'nın seçim öncesi vaatleri de kurtuluş için bir umut oldu.

Yoksullara gıda ve kira desteği, ısınma ve elektriğin ücretsiz verilmesi, asgari ücretin 751 Euro olması, işsiz kalan Kamu çalışanlarının tekrar işe alınması, bu vaatlerin önemli başlıklarıydı. Daha ilk günden vaatlerin kof çıkması kitleleri yeniden sokaklara döktü. "İktidar karşıtı anarşistler" ve KKE (Yunanistan Komünist Partisi), Atina'da protesto gösterileri düzenledi. Komünist Parti'nin gösterisinde bir açıklama yapan Genel Sekreter

Dimitris Kuçumbas "Sözde memorandum karşıtı olan hükümet, Troyka ile yeni anlaşma yaparak memorandum politikalarını devam ettiriyor." dedi.

Çıpras Hükümeti, Brüksel'e sunulan reform planıyla, neyin devam edeceğini, neyin bir sonraki bahara kalacağını da ortaya koydu. Özelleştirmelerin durdurulması, işten atılan Kamu çalışanlarının işe alınmaları va-

adinden geri adım atarak, asgari ücretin yükseltilmesi başka bahara ertelendi. Kira, gıda desteği ve ücretsiz elektrik meseleleri de Troyka'nın tercihi bırakılmış gözüküyor.

Yunanistan emekçileri ve işçileri bu gerçeğe çok kısa zamanda karşılaşmış oldular. Tabii bu buz dağının şimdilik görünen kısmıdır.

Glezos: Yunan Halkından Özür Dilerim

Glezos Yunanistan'ın kredi anlaşmasını "illüzyon" olarak niteleyerek kınadı

SYRIZA'nın en kıdemli politikacısı, 94 yaşındaki savaş kahramanı ve milletvekili Manolis Glezos, partisinin, Eurozone kurtarma programını uzatma kararına karşı çıktı.

Çok geç olmadan:

Troyka sözcüğünün 'Kurumlar', Memorandum'un 'Anlaşma' ve alacaklılar sözcüğünün 'ortaklar' olarak yeniden adlandırılması, - etin, balık olarak vafiz edilmesi gibi - önceki duru-

mu değiştirmemektedir.

Yunan halkının 25 Ocak seçimlerinde verdiği oyları değiştiremezsiniz.

Yunan halkı, SYRIZA'nın "Biz, sadece Almanya ve diğer alacaklı ülkelerin oligarşilerinin değil, aynı zamanda Yunan oligarşinin de stratejisi olan kemer sıkma rejimini kaldıracacağız; Memorandum'u ve Troyka'yı ve tüm kemer sıkma mevzuatını lağvedeceğiz; seçimin ertesi günü, bir yasa ile, Troyka'yı ve sonuçlarını ortadan kaldıracacağız" vaatlerine oy vermiştir.

Seçimlerin üzerinden bir ay geçmesine rağmen bu vaatlerin henüz yerine getirilmemiş olması gerçekten üzücü.

Kendi adıma ben, bu illüzyona destek verdiğim için Yunan halkından özür dilerim.

Bu yanlış yönde yola devam etmeden önce ve çok geç olmadan, tepki verelim.

Her şeyden önce, SYRIZA'nın üyeleri, dostları ve destekçileri, örgütün tüm seviyelerinde yapılacak acil toplantılarda bu durumu kabul edip etmediklerine karar vermek zorundadırlar.

Bazıları bir anlaşmada bazı tavizler de vermek zorunda kalınacağını söylüyorlar. Ancak ilkesel olarak, köle ile tiran arasında hiçbir uzlaşma olamayacağı gibi, ezenlerle ezilenler arasında da hiçbir uzlaşma olamaz. Tek çözüm özgürlüktür.

Fakat bu saçmalığı kabul etsek bile zaten işsizlik ve yoksulluk konusunda Memorandum yanlısı önceki hükümet tarafından verilmiş olan tavizler, her türlü sınırı aşmış durumdadır.

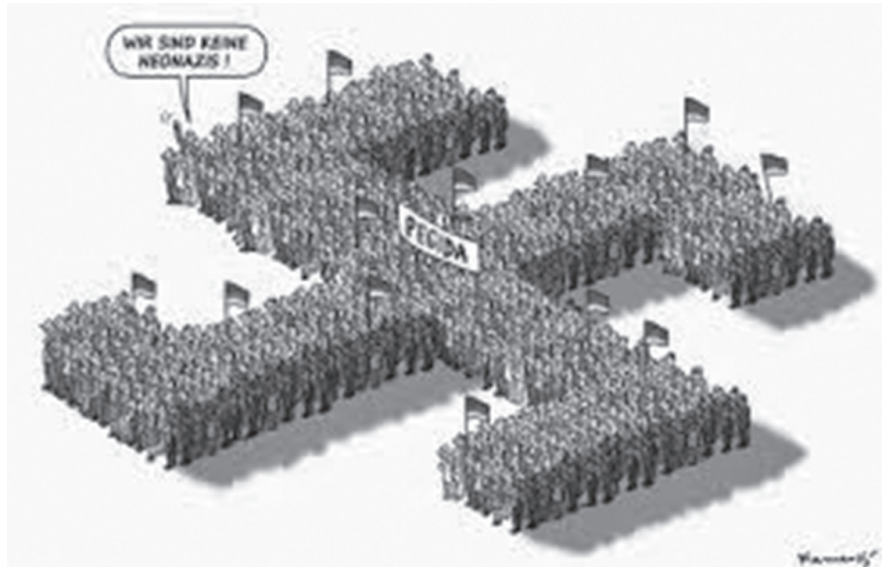
Manolis Glezos Syriza'nın Avrupa Parlamentosu Üyesi'dir. Kaynak: News247. Manolis Glezos, 22 Şubat / ROARMAG

Avrupa: Karşı-devrim Örgütleniyor.

Özellikle Charlie Hebdo'ya yapılan saldırıdan sonra, kendilerini sokaklara taşımaya başlayan faşist gruplar, Göçmen siyaseti üzerinden örgütleniyorlar. Krizle boğuşan Avrupa'da, sokaklar hükümetlerin yanlış ekonomik politikalarından dolayı iktidarları suçlar ve olanlara yönelik eylemler yaparken, faşist gruplar, büyüyen ekonomik sorunların nedenlerini Göçmenlerin varlığına bağlayıp, bu karşıtlık üzerinden örgütleniyorlar.

Almanya'da İslam karşıtlığı olarak ortaya çıkan, Fransa, Norveç, İsveç, Belçika, İspanya ve İngiltere gibi birçok Avrupa ülkesinde örgütlenmeye çalışan Pegida hareketi, İtalya'da aşırı sağcı Kuzey Ligi Partisi, milliyetçi, faşist eylemlerin örgütleyicisi durumunda. Yükselen bu milliyetçi, faşist dalga, sokaklarda "sosyalistleri, devrimcileri" karşısında buluyor.

Avusturya'nın Linz kentinde, Pegida taraftarı iki yüz kişinin başlattığı yürüyüş, Pegida karşıtları tarafından engellendi. Linz

Pegida'ya Karşı Platformu'nun, Anti-Pegida eylemine ise üç bin beş yüz kişinin katıldığı haberleri basında yer alıyor. Eyleme katılanlar, "Pegida'ya bir metre bile yer yok." "Pegida'ya hayır" pankartları ile ırkçılığı protesto ettiler.

İtalya'nın başkenti Roma'da, aşırı sağ Kuzey Ligi Partisi, Avrupa Birliği'nin Göçmen politikalarını protesto eden bir gösteri düzenledi. Kuzey bölgelerinin bağımsızlığını savunan parti, yürüttüğü ulusal politika ve ekono-

mik krizin yarattığı sonuçlarla, oy oranını %13'e yükseltti. Kuzey Ligi Partisi'nin gösterisine karşılık, sol ve antifaşist gruplar da Kuzey Ligi Partisi'nin başkalarını hedef alarak, "Salvini'yle Asla" başlıklı bir gösteri düzenlediler. Otuz beş bin kişinin katıldığı gösteride, Kuzey Ligi Partisi'ni ırkçı olarak niteleyerek, Göçmen haklarını savunan sloganlar atıldılar.

Kapitalist devletler, Göçmen politikalarıyla, bağımlı uluslardan insanları ucuz işgücü olarak

kullanırken, gereksinim duyduğunda Göçmenleri, milliyetçiliği-ırkçılığı örgütleyerek kapitalizme güç devşirmenin aracı olarak kullanıyor.

Olumsuz ekonomik koşul-

lar, kapitalist devletlerin bu tür kirli oyunlar ortaya koymalarını daha olanaklı hale getiriyor. Türkiye’de de devlet bu türden kirli oyunları başarıyla yürütüyor. Kürt bir işçi, işsizlik sebebi

olarak gösterilebiliyor. Ekonomik olarak çöken bir esnafa, bu çöküntünün nedeni olarak hak mücadelesi veren, mevcut politikaları protesto eden insanları gösterip, öldürtebiliyor.

Söz Biter, Öfke Büyür!

Binlerce yıllık insanlık tarihinin en barbar, en acımasız çağını yaşıyoruz. Yeryüzü; sınırlar, hükümetler, kıtalardan bağımsız bir savaş alanı. Dünyanın her bir metrekaresinde savaşlar, katliamlar, açlıktan ve bulaşıcı hastalıklardan ölümler, şiddetin her türüsü, canlı yaşamını tehdit eden ekolojik yıkımlar alabildiğine devam ediyor.

İnsanlığın ilk dönemleri olan yabanılık ve barbarlık çağını anlatmıyor bu kelimeler. Bugünü ve dünyada arsızca hüküm süren kapitalizmi anlatıyor. Ama gelecekte yine de umutluyuz. Bizi bu umuda götüren, sınıf savaşımaları tarihidir. Birkaç kez gerçekleştirdiğimizi bu kez geri dönülmez üzere gerçekleştirebiliriz.

Umutluyuz çünkü, barbarlıkla bile anlatamayacağımız, insanın doğaya, kendine, ürettiğine yabancılaştırmasının en üst noktasına ulaştığı kapitalist düzen, insan olma bilincini yok edemiyor.

Diyarbakır zindanı gerçeği, birçok devrimci ve aydının işkencelerle öldürüldüğü, tüm değerlerinin yok edilmeye çalışıldığı, kapitalizme özgü bir süreci anlatır. Özellikle Kürt devrimci ve aydınlarının, bu sürece karşı geliştirdikleri duruş, bugün Kürt özgürlük mücadelesinin geldiği noktanın, o günden ödenmiş bedellerinden biriydi. Yaşananları bizzat yaşayanların anlattığı Diyarbakır zindanı belgeseli, ya-

bancılaştırmanın, insani zaafaların değil, insan bilincinin öne çıktığı ve bu bilincin yenilmezliğinin de bir belgesidir.

Belgeselde, koğuş ortasında üzerlerine tiner döküp yakan arkadaşlarının feci ölümünden sonra, bulundukları ortamda görmeye alışık olmadıkları önlerine gelen etli yemeği tutsaklar, yemekteki eti, arkadaşlarının eti gibi düşünüp, yemeyi reddediyorlardı.

Bu türden insani tepkilere bir çarpıcı örnek de Ermenek’te yaşandı. Devlet, ölen maden işçilerinin ailelerine ev tapusu vermeyi, propaganda amaçlı “şenlik” havasına dönüştürdü. Aslında yapılan, ölümlerin sistem tarafından ödenmiş “bedel”iydi. Devlet huzur içinde, yordakçıları da alkış tutuyor, Taner Yıldız’a : “Türkiye seninle gurur duyuyor.” sloganı atıyorlardı.

Ölen işçilerin eşlerinden biri Zeynep Tokat; “Neyle gurur duyuyorsunuz?” diyerek, tepkisini

dile getirdi. Bu tepkinin kökeninde, bir taraftan yaşam koşullarının dayattığı çaresizlik, kadın olmanın ağır yükü varken, diğer tarafta tüm bu çaresizlik ve zorlukları yerle bir edebilecek kadar öne çıkan bir çılgınlık, bir cesaretti Zeynep Tokat’ın tepkisi. Diğer madenci yakınları da bu çılgınlığa eşlik etmekte gecikmediler.

Yaşanılan; çaresizlikle, insan olmanın yok edilemeyen gereklerinin yarattığı çelişkidir. Canını, umutlarını toprağın altına verip, aynı toprağın üstünde bir betona gömülen yaşamaydı tepki. Tıpkı, Diyarbakır zindanında et yemeyi reddeden devrimci tutsaklar gibi...

Zeynep Tokat’ın tepkisi, sözün bittiği yeri tariflerken, insan onurunun ve yaşam hakkının öne çıkacağı, öfkenin büyüttüğü eylemi de örgütleyebilmelidir insanlık.

Bizler, “Çağımızın o altın kalbini arıyoruz.”

Birlik Sürecine Yaklaşım

Selahattin Koçak

Bugün yaşanan olumsuzlukların, yetersizliklerin, örgütsüzlüklerin nedeni, kadroların mecalsiz, kitlelerin yoğun ideolojik saldırı altında, gericiliğe teslim olmuş görünmeleridir. 1980 öncesinin iç kargaşasını, 12 Eylül faşist rejiminin, özellikle de sosyalizmin çöküşünün, onu izleyen ağır likidasyon sürecinin, kadro ve kitlelerde yarattığı hayal kırıklığı hâlâ aşılamamıştır. Bu sürecin aşılması görüldüğü kadarıyla bir hayli uzun zaman ve mücadele sorunu olmaya devam edecektir.

Diğer yandan mevcut “sol” gruplar ve özellikle “yeni sol” adı verilen reformist liberal yapılar, halkın çaresizliğinden yararlanıyor ve onları devrimci düşüncelerin gereksizliği savlarıyla dövmeye devam ediyorlar. Buna karşılık bizim devrimci düşüncelerimizin, mevcut kadroların yılgınlığına ve kitlelerin uzlaşmaya dayalı sinik havasına pek uymadığını söyleyebiliriz.

Bu durumda ne yapmalı?

Devrime inancını yitirmemiş canlı kadroların, diğer sol yapılar gibi ve kitlelerin geri ve uzlaşıcı havasına uyarak milliyetçiliğe, mezhepçiliğe, dinsel ya da reformist söylemlere kaymasına müsaade mi etmeliyiz? Bu yol devrimcilere göre bir yol değildir. Devrimciler, sınıf bilincinin zayıfladığı ve devrimci dalganın geriye çekilmeye devam ettiği momentte, kitlelerle olan kopukluklarına göğüs germesini bilmeli, kitlelerle doğru görüş-

leri eğip bükmeden konuşmaya devam etmelidir. Nasıl olsa bu süreç er geç tersine dönecek ve tarih bizi haklı çıkaracaktır. O zamana kadar gelecek masallarına kapılmayıp kadro ve yığın ilişkilerini geliştirerek ideolojik – politik öncülüğümüzü sürdürmeliyiz.

Süreç yükselişe döndüğü zaman devrimci olmak kolaydır. Asıl gericiliğin kitlelerin çaresizliğinin üstünü örttüğü dönemlerde, devrimci kalmak, savaşımı sürdürmektir. Devrimin güncelliği umudunu canlı tutmaya, sınıfın bağımsız hattını savunmaya devam etmeliyiz.

Kanımca yeni durumun gereği olarak komünistler olarak birlik çabalarını sürdürmeliyiz. Ancak birlik için ideolojik etilemede bulunuyor, ödün veriyor fakat yeterince basınç uygulayacak biçimde savaşmıyoruz.

Birlik için, deşifre edecek, sarsacak, tabanlarına vuracak ve doğru politik çizgiye kazanacak bir birlik hattı temel koşuldur. Hemen belirtelim ki birlik için gelenek zemini son derece dar ve yetersizdir. Bu düzeyde gerçekleşecek bir birlik etkili bir dinamizm kazanmaz. Politik olarak artık yalnızca ve özellikle gelenekte ve gelenek düzeyinde birliğe değil, daha geniş birliğe yönelmeliyiz. Söz konusu “geniş birlik” gelenekteki birliği ivmelendirecek ana halka işlevi de görebilir.

Gelenekte sınırlı girişimlerden artık düzgün bir şey çıkmaz. Gelenekteki sözüm ona birikim-

lerde ağır basan bataklık psikozudur. Şu ana kadar bataklığı kurutmak için uğraştık fakat artık bataklıkta daha fazla kalamayız. Devrimci çizgiyi savunma hattı, bataklıktan çıkmanın da tek yolu dur.

Çünkü geleneği bu hale getirenlerin grupsal hikâyeleri, post kavgası ilişkileri ilkesiz ve düzeysiz ilişkilerdir. Post kavgacıları geride bıraktığımız kargaşa döneminin araçlarına sarılıyorlar. Önce gelenekte kavga, patırtı çıkarıp ideolojik politik temelleri olmayan bir takım yapay bölünmeleri tezgâhlayıp sonra da “gelin buna taraf olun” demeye cüret ediyorlar. Bu cüretleri de kadroların bön ve ilkesiz olacağına bağlanan boş umutlardan kaynaklanıyor.

Birlik zorunlu ve uzun soluklu bir ideolojik, politik ve örgütsel mücadeleyi gerektiriyor. Zamanımız bu zorunlu ve uzun mücadeleye yetecek mi? Yetsin, yetmesin, saflar yenilenir, kavga sürer, kişiler gider, dava sürer. Çizgimiz böyle sürmelidir.

Yeter ki kısa zaman için ideolojik – politik vuruş çizgisini hazırlayalım ve temel yapıyı ortaya çıkaralım. Bu tutum birlik zeminini güçlendirecek bugün bu zeminden uzak duran kesimleri de birliğe kazanabilecektir. Birlik çizgisi geride kalanları küçümsememeli, ama onları da beklememelidir. Ancak böyle davranırsak hem yol alabiliriz, hem de bugün geride kalanları kazanabiliriz.

Mahir Olunmalı Dostum!

Erkan Bilmez

Kuşaklar arası bir kıyaslama yapmak hem zor bir şeydir, hem de çok da doğru olduğu söylenemez. Çünkü doğal olarak her kuşak içerisinde kendi özgünlüklerini ve koşullarını barındıran bir dönemin parçasıdır. O yüzden kuşakların yetiştiği dönemleri gözardı ederek bir kıyaslamaya gitmek iyi bir yöntem değildir. Ancak tüm bunları akılda tutarak yine de kuşaklar arasında bir kıyaslamaya gitmeye çalışacağım. Kıyaslayacağımı belirttiğim kuşaklar ise; 71'devrimci kuşağı ile günümüz devrimci kuşağı. Aslında daha da toparlarsam, yazının başlığından da görülebileceği üzere Mahir Çayan'ların devrimciliği ile bizlerin devrimciliğine bakmaya çalışacağım. Bunu yaparken Mahir Çayan'ları veya 71'devrimci kuşağını överek keşke biz de onlar gibi devrimci olabilsek gibi kuru laflar etmek niyetinde de değilim. Hatta sonda söyleyeceğimi baştan söyleyeyim; bu yazının özünü oluşturan tek bir cümle var, sonradan uzun uzadıya anlatacağım her şey de bu cümleyi desteklemek için girdi bu yazının sınırları içerisine. O cümle de şudur; Mahir Çayan'lar devrimciydi, günümüzün devrimcileri ise niyetleri bakımından ve kendilerini tanımlayan bir sıfat olarak devrimciler, özünde ise durumu nitelendirmek bu kadar kolay değil.

Keşke bu durumda olanlar sa-

dece bu yazıyı kaleme alan ben ve Genç Sosyalist bülteni takipçileri vede okurları olsaydı. O zaman her şey çok basit olurdu; neden yeterince devrimci olmadığımızı görür ve eğer niyetimiz varsa devrimci olan gençlik örgütlerine yanaşır, devrimci olmaya çalışırdık. Ancak vahim olan nokta günümüz genç devrimci kuşağının çoğunlukla devrimcilikten uzak durması, devrimci mücadelenin içinde yer alanların da devrimciliği yeterince özümseyememesidir. Elbette niyet olarak ne kendimize, ne de diğer genç devrimcilere haksızlık etmek istemem; evet niyet olarak devrimciyiz. Ama niyetimizi bir kenara koyup tarzımıza ve özümüze bakarsak, devrimcilikten ne kadar uzak olduğumuzu da görebiliriz. Üstelik politik-teorik düzlemde gerek Mahir Çayan geleneğinin takipçisi olalım ya da olmayalım, biz hep onlar gibi olacağız diye söz verdiğimiz Mahir Çayan'ların devrimciliğinden de oldukça uzağız.

İslami bir tasavvuf hikayesi vardır; Kâbe'ye gitmeye karar veren bir karınca yola düşer; onu gören bir deve ise güler ve karıncanın o küçük ayaklarla hiçbir zaman Kâbe'ye varamayacağını söyler, karınca ise deveye aldırılmaz ve der ki; "Olsun ben de bu yolda ölürüm!" Mahir Çayan'ların devrimciliği tam da bu hikayedeki karınca misalidir. Burjuva ideologlarının sıkça dilendirdiği üzere romantizmden ya da salt meceracılıktan çok, bir yola çıkma ve kendini o yola

adamaktır onların devrimciliği. Mahir Çayan ve beraberindekilerin Kızıldere'de etrafları sarıldıkları zaman; "Biz buraya ölmeye geldik!" diye meydan okumaları bir kahramanlıktan çok, kendilerini ölmek pahasına devrim yoluna adanmışlardır. Bizlerin, günümüzün devrimci kuşağının ise kendisini aynı şekilde devrim yoluna adadığı söylenemez. Çünkü hepimizin devrimcilikten önce halletmemiz gereken çok daha acil işleri var. Üniversiteyi bitirmek, yüksek lisans yapmak, işe girmek, ailevi sorunlarımızı halletmek, sosyal hayatımızı yoluna koymak vs. gibi. Bu tür problemleri halledemediğimiz ölçüde devrimcilik yapıyoruz.

Devrimcilik bir zaman sonra "bir arta kalan zaman" veya "hoby" faaliyeti olarak belirliyor hayatımızda ya da üniversiteyi bitirene kadar uğraşmamız gereken sosyal sorumluluk projesi olarak belirliyor. O yüzden ne vahimdir ki; "Mahir Hüseyin Ulaş, Son Sınıfa Kadar Savaş!" esprileri yapılmaya başlanmış durumda.

"Bu işler bizim için hoby değil!" diye iddia edenler için ise devrimci mücadeleye adanmak, belli rutin devrimci "işleri" yapmaya indirgenmiş durumda günümüz devrimci kuşağı için. Afiş asmak, bildiri dağıtmak, faşistleri "püskürtmek", kınamak, sigara içmek, çay içmek, sonra yine kınamak. Tabi bir de "çok" okuyup cafelerde diğer

devrimci öğrencilerle tartışmak. Devrim mücadelesine adanmak sadece bu rutin işlerden ibaret olarak kalınca haliyle çok sayıda kuşak hızlı bir şekilde tüketiyor devrimci mücadeleyi. Geriye ise daha 20'li yaşların başında eski solcular kalıyor. Örnek alındığı söylenen Mahir Çayan ise facebooklarında profil resmi olmaktan öteye gidemiyor birçok devrimci öğrenci için, o da sadece 30 Mart'larda. Halbuki Mahir Çayan'ların devrimciliği, belli rutin işleri yapmaktan çok önlerine koydukları bir hedef doğrultusunda yapılması gerektiğini düşündükleri işlerin yapılmasıydı.

Günümüz devrimci kuşağının bir diğer özelliği de her şeyi bilmesi. Hatta her şeyi öyle çok biliyor ki bu kuşak, aslında herkes birer dahi ve üstün teorisyen. Kafeteryalar ve öğrenci cafeleri Althusser'lerden, Foucault'lardan, Zizek'lerden geçilmiyor. Ardı ardına kitap bitiren bünye-

ler kendi egolarını şişirmek derdine düşmüş durumda. 71' genç devrimci kuşağı teorisyenleri ise teorisyen olmak için değil, hareketlerinin ve mücadelelerinin ihtiyaçları doğrultusunda okuyordu. Mahir Çayan öğrenci cafelerinde tartışmak veya kendi egosunu şişirmek için değil, hareketinin ihtiyaçları için okuyordu.

Mahir Çayan ve diğer 71' genç devrimci kuşağı için devrim rafa kaldırılmış, bir gün gelmesi beklenen bir hülya değildi, kaf dağının ardında da değildi. Devrim bizzat hayatın içinde uğruna savaşılabilecek bir gerçeklikti. Ancak günümüz genç devrimci kuşağı için aynı şey geçerli değil, istediğimiz kadar niyetlerimizden bahsetsek de devrim bizler için kaf dağının arkasında. Mahir Çayan'lar devrim olması için mücadele ediyordu, bizler ise günler geçsin diye "mücadele ediyormuşuz" havası veriyoruz kendimize. Dürüst olalım, bizler

Mahir Çayan'lar kadar devrimci değiliz. Bunu açık yüreklilikle itiraf etmezsek, ne kendimizi ne de çevremizi değiştiremeyiz.

Bugün eğer bir şeylerin gerçekten değişmesini istiyorsak, içinde yaşadığımız bu dünya gerçekten bize hiçbir gelecek sunmuyorsa, her gün aynaya baktığımızda bu dünya tarafından kirletilmiş bir yüze utanarak bakıyorsak, durup silkinmemiz gerekiyor. İçinde bulunduğumuz coğrafyayı, dünyayı değiştirmenin yolu devrimden geçiyorsa, bu devrimin bir gece biz uyurken ansızın gelmeyeceğinden de emin isek, devrimci olmak ve devrimciliğin gereklerini yerine getirmek gibi büyük bir sorumluluğumuz var demektir o zaman. O yüzden silkinelim, "devrim"i koyduğumuz raftan indirelim ve o "çok acil" işlerimizi bir kenara bırakıp devrimci olmaya başlayalım. Mahir Çayan'ların devrimciliğine dönelim, bataklıktan çıkalım!

Böl, Parçala, Hükmet

Yusuf Erdem

Bu günlerde emperyalist burjuvazinin ve burjuva ideolojisinin gözde “kâhini” George Friedman’ın “Gelecek 10 Yıl” adlı kitabını gözden geçiriyorum. Eserin 22. sayfasında çok açık sözlü, müthiş bir itirafla karşılaştım. Paylaşmak istediğim bu itirafta, kadim Roma İmparatorluğu’ndan Britanya (İngiliz) İmparatorluğu’na ve günümüzün ABD’sine kadar emperyal taktiğin özünün hiç değişmediğini görüyoruz: Böl, parçala, birbirine düşür ve yönet!

Friedman, söz konusu paragrafta şunu söylüyor:

“Amerikan politikası kaçınılmaz olarak önümüzdeki on yıl boyunca Eski Roma ve yüz yıl öncesinin Britanya’sından öğrendiği dengeli, evrensel stratejiye dönmek zorunda. Bu eski kafalı emperyalistler sadece kaba güçle hüküm sürmediler. Bunun yerine hakimiyetlerini korumak için bölge güçlerini birbirlerine düşürdüler ve onları da karşı koyabilecek başka güçlere karşı kışkırtıp birbirlerine düşman olmalarını sağladılar. Karşıt güçlerin birbirlerini zayıflatmalarından yararlanarak güç dengesini korudular ve aynı zamanda imparatorluğun emperyalist çıkarlarını güvenceye aldılar. Ayrıca kendilerine bağımlı olan ülkeleri ticari çıkar ve diplomasiyle birbirlerine yakın tuttular. Bunun rutinleşmiş uluslararası bir nezaket davranışı olduğunu söyleyemeyiz. Aksine kurnaz bir

yönlendirmeye komşuların emperyal kuvvetlere karşı hissettikleri güvensizlikten çok daha yoğun bir şekilde birbirlerinden kuşku duymalarını sağladılar. İmparatorluğun askerlerine dayanan doğrudan bir müdahale, uzak bir olasılık ve son çareydi.”

Bu emperyalist tuzaklara düşmemek için, gerçekliğin doğru bilgisine erişmek; yani görüntünün arkasındaki asıl görülmesi gerekeni -hareket halindeki gerçekliğin bütün ilişki, çelişki ve bağlantılarını- görebilmek gerekir. Bilgi özgürleştiricidir ve Engels’in dediği gibi “Özgürlük, zorunluluğun bilincine varmaktır.” ve gerçekliğin doğru bilgisi olmadan, gerçekliğe doğru müdahalede bulunamazsınız.

Daha bir açıklıkla söyleyelim, bu emperyal tuzaklara düşmemek için;

- Öncelikle binlerce yıldır özü değişmeyen emperyal stratejiyi iyi tanımak, devrimci tarih ve toplum (ve sınıflar) analizi silahını kullanarak olanı biteni doğru ve derinden kavramak, böylece kurulmak istenen tuzakları vakitlice sezmek ve onları boşa çıkarmak gerekir.

- İşbirlikçi burjuvazi ve onun gerici iktidarları; emperyalist efendilerinin bütün oyunlarını, tuzaklarını, strateji ve taktiklerini onlarla işbirliği içinde veya kendi özel amaçları doğrultusunda kullanacaklardır ve kullanmaktadır. Yani emperyalizmin suç ortaklarının da hakimiyetlerini sürdürmek için tıpkı efendileri gibi ve aynı şekilde ülke içindeki

tüm muhalefet güçlerini, mağdur ve mazlumlara birbirine düşürmek için kurmayacakları tuzak, işlemeyecekleri cinayet yoktur.

-Emperyalist haydutların ülke içinde ve bölgemizde din, inanç, mezhep, kültür ve ulusal kimlik farklılıklarını kaşımaya fırsat vermemek için Söz ve Eylem’in sloganlaştırdığı biricik devrimci strateji olan “Halklar arasında savaşa, sınıflar arasında barışa hayır!” politikasını uygulamak gerekir. Yani tüm inançlar ve kimlikler arasında tam eşitliği sağlamak için, hangi kimlikten olursa olsun, tüm işçilerin ve emekçilerin bütün kötülüklerin temel kaynağı olan burjuva mülkiyet düzenini yok etmek üzere ka-pitalizme ve emperyalizme karşı mücadele birliğini gerçekleştirmek gerekir. Yaklaşık yüz yıl önce Avusturya işçi sınıfı meydanlarda ve barikatlarda büyük bir coşkuyla söyledikleri marşlarında “ Anamız amele (işçi) sınıfıdır / Yurdumuz bütün cihandır bizim. // (...) Din farkı bilmeyiz, dil farkı bilmeyiz / Sanki doğduk bir anadan!” diye boşuna haykırmadılar.

Şu anda tutulması gereken yolu, - yaptığı benzetme yakışık-sız ve çarpıtılmaya elverişli olsa da- HDP Eşbaşkanı Demirtaş, HDP’nin İstanbul Kongresi’ndeki konuşmasında işaret etmektedir. Ortadoğu’da emperyalist müdahalelere izin verilmeyeceği, verilmemesi gerektiğini özellikle vurgulayan Demirtaş, emperyalistlerin 100 yıl önce Ortadoğu’yu tarumar ettiğine

dikkat çekerek şunları söyledi:

“ Geldiğimiz nokta bu mücadelede artık dananın kuyruğunun kopacağı yerdir. Yüz yıl önce coğrafyamızda, Ortadoğu’da bir kez daha bu şekilde dizayn süreçleri yaşanıyordu. Bir kez daha bizim kaderimizi, bize sormadan bize rağmen çizmişlerdi. Ama bugün buna fırsat vermeyeceğiz. Dananın kuyruğu kopacaksa bunun yüz yıl önceki gibi kuyruk değil dana bizde kalacak. Bizi Suriye’deki gibi paramparça etmek isteyecekler. Kürt, Türk ile Arap’la aynı binada aynı şehirde yaşayamaz hale gelirse o zaman işte emperyalistlere ekmek çıkacak”

Demirtaş; ‘halklar arasında barış olursa Ortadoğu’da emperyalizme ekmek çıkmaz’ diyor. Çok doğru. Komünistler de ‘halklar arasında savaşa hayır’ diyor, özgürlüğü için savaştan bir halkın kendi kaderini eline almasını ‘ama’sız, ‘fakat’sız destekliyor ve fakat bununla yetinmeyip ve bu hedefi kalıcı olarak gerçekleştirebilmek için ‘sınıflar arasında barışa da kesinlikle hayır’ diyor. Onlar için emperyalist haydutluğun temelinde uluslararası tekeli kapitalizmin çıkarları yatar. Bunların suç ortağı da işbirlikçi burjuvazidir. Ve burjuvazinin politik planda yansıması, siyasi gericiliktir, savaş kışkırtıcılığıdır, halkları birbirine düşman etmektir, sömürü, baskı ve zulümdür.

Halklar arasında eşitliği, kardeşliği, barışı ve gerçek çözümü getirmek üzere tutulacak yol ise proletarya enternasyonalizmi temelinde, işçi sınıfının önderliğinde bütün mağdur ve mazlumların kapitalist emperyalizme karşı, işbirlikçi burjuvaziye ve

onun gerici iktidarlarına karşı ortak bir mücadeleye girişmek; baskı, zulüm, sömürü, doğanın ve doğal yaşamın yok edilmesi, savaş... gibi bütün kötülüklerin kaynağı olan kahrolası burjuva özel mülkiyet düzenini yok etmeyi, burjuvaziye iktidardan indirip ezmeyi, sömürsüz bir kardeşlik ve özgürlük dünyasını işçi sınıfının ve halkların namuslu elleriyle kurmayı hedeflemektedir. Böylesi bir anlayışla ve bu hedefe erişmek için kararlı bir mücadeleye giriştiğiniz anda özgürleşmeye de başlarsınız.

Kaldı ki işbirlikçi burjuvazinin ve onun gerici iktidarlarının ‘fıtratında’ her türlü kötülük, her türlü tuzak, oyun ve oyalama vardır; ancak gerçek ve kalıcı barış, demokrasi, özgürlük ve demokratik çözüm yoktur. Ancak her gün güç dengesinin biraz daha kendinizden yana ağırlık kazanmasını sağlayarak,

sürekli güç kazanarak onu taviz vermeye mecbur edebilirsiniz. Gü-venmek ve güven duyarak güçsüz düşmek, asla! Bu, ölüm demektir.

Bu çetin mücadelede esas olarak sınıf pusulasını elden bırakmamak; bir halkın dili, kimliği, onuru ve özgürlüğü için 40 binden fazla kızını ve oğlunu kurban vererek ödediği ağır bedeli, biriktirdiği devrimci enerji ve birikimi, bu mücadelenin asıl kahramanları olan yoksul Kürt köylüsünü, Kürt işçisini, Kürt gençlerini ve özellikle Kürt kadınlarını; onların geçirdiği muaz-zam devrimci dönüşümü ve geleceğe yürüyüşlerini düşman sınıfa kurban etmemek için çok dikkatli olmak, dostunu düşmanını iyi tanımak gerekir. Zira Osmanlı’da oyun çoktur.

Halklar arasında savaşa, sınıflar arasında barışa hayır!

“Yasta Değil İsyandayız”

İpek Çalışkan

Özgecan Aslan, Mersin’de yaşayan 20 yaşında bir üniversite öğrencisiydi. Çağ Üniversitesi’nde Psikoloji okuyordu. Okuldan eve dönerken bindiği dolmuşun, faşist şöförünün tecavüzüne direnince acımasızca öldürüldü. Bu da yetmezmiş gibi DNA örneği alınmasın diye elleri kesildi, benzin dökülerek yakıldı ve cesedi bir dere yatağına atıldı.

14 Şubat günü Özgecan’ın naaşı Mersin’de defnedildi ve aynı gün değişik şehirlerde

“Yasta değil, isyandayız” sloganıyla kınama mitingleri yapıldı. İnsanlar, özellikle de biz kadınlar, senin öldürülmeni kınamak için sokaklardayız.

Kusura bakma Özgecan ! Sen de bir süre sonra unutulursun! 13 yaşında 26 kişinin tecavüzüne uğrayan N.Ç’yi unutmadık mı? Mahkeme, ‘rızasıyla oldu’ demiş, Yargıtay da onamıştı. Peki ya Melek Karaaslan? Kocası ve ailesi bebeğini düşürdüğü için tuvalete kilitlemiş, aç ve susuz bırakmışlardı. Öldüğünde sadece 30 kiloydu. Peki ya Guldünya? Ne çabuk unuttuk değil mi? Daha böyle yüzlerce örnek verilebiliriz, hem de hiç düşünmeden.

Sen de erkek şiddeti sonucu ölen “can”lardan biri olarak,

bir sayı olarak kayda geçecek- sin Özgecan! Bu şiddete DUR! demek lazım geldiği gün gibi ortada. Senin ölümünün, ölüm şeklinin doğurduğu öfke, kadın cinayetlerini yine gündemimize taşıdı, yine kısa bir süre için!

2014 yılında en az 281 (resmi kayıtlara yansımaya alan haberlerden ulaşılan rakam) kadın erkeklerce öldürüldü, 109 kadın ve kız çocuğuna tecavüz edildi ya da tecavüz girişiminde bulunuldu, 560 kadın yaralandı, 140 kadın ve kız çocuğuna cinsel tacizde bulunuldu. Bianet’in haberine göre erkekler tarafından öldürülen kadınların sayısı 2010’da 217; 2011’de 252; 2012’de 165; 2013’de ise 214 yani yılda 225 gibi “ortalama” bir rakama ulaşıyor. Tecavüzlerin ortalaması 171 olurken tacizlerinki ise 213. “Ancak, erkeklerin kadınlara tecavüz ve tacizleri konusunda erişilen rakamların, sadece bu belirli şiddet türlerine yönelik ve basına yansıyanlardan der-

lenmiş olduğunu hatırlar ve basına yansımaya şiddet biçimlerinin aslında bir çok kadın için gündelik hayatın neredeyse bir parçası haline gelmiş olduğunu düşünürsek, durumun bu rakamların anlattığından çok daha vahim olduğunu hemen söyleyebiliyoruz.” Bu sayılar buzdağının görünen kısmını yansıtmaktadır sadece.

Kadın cinayetlerinin her geçen yıl artması rastlantı değildir. Nüfusu arttırmayı, kürtajı zorlaştırmayı, erken evlilikleri özendirmeyi öncelikli politikaları haline getirmiş; yerleşik “erkek egemen” anlayışı iyice pekiştiren, “kadın ve erkek eşit olamaz” söylemleriyle bu anlayışı en üst boyutlara ulaştıran bir zihniyetin doğrudan sonucudur. Bu zihniyetin söylemleri hâlâ kulağımızda:

- “Kadın mıdır, kız mıdır bilmem.” (R.Tayyip Erdoğan, Cumhurbaşkanı)

- “Tecavüze uğrayan doğur-

sun, gerekirse devlet bakar.” (Veysel Eroğlu, Bakan, AKP)

- “Tecavüzcü, kürtaj yaptıran tecavüz kurbanından daha masumdur.” (Ayhan Sefer Üstün, TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı, AKP Milletvekili)

- “Anası tecavüze uğruyorsa neden çocuk ölsün, anası ölsün.” (Melih Gökçek, AKP’li Belediye Başkanı)

- “Flört fahişeliktir” (Cemil Çiçek, Meclis Başkanı)

Bütün bu söylemler dini bir dayatmanın, İslam devleti hayallerini adım adım hayata geçiren AKP iktidarının izlediği politikanın doğal bir sonucudur. Bütün tek tanrılı dinlerde tanrı, onun vekili olan peygamber, din büyükleri hep erkektir. İslamiyet (özellikle de sünni müslümanlık) ise kadın-erkek ayrımının en keskin yaşandığı dindir.

İslamiyette de diğer bütün tek tanrılı dinlerde olduğu gibi kadere boyun eğme, iktidarı ve iktidar sahiplerini kabul etme, sorgusuz sualsiz itaat etme, kader ya da günümüzün moda terimiyle fitrat (yaratılış, yapı, karakter, tabiat, mizaç) kavramıyla dayatılır. “Kadınla erkek eşit değildir” sözü fitratın temel kuralıdır çünkü İslam dinine göre iktidar sahibi olan “erkek”tir. Kadın ise yaradılışı gereği zayıftır ve iktidar sahibine boyun eğmeli, kaderine rıza göstermelidir. Bu eşitsizlik ve teslimiyet kadınlar tarafından “kader” olarak kabul edilir ve içselleştirilir. Kadını “Allah’ın erkeğe emaneti” olarak görmek, onun toplum içinde özgür ve eşit bir birey olmadığını baştan kabul etmektir. Bu kabul, kadı-

na şiddeti meşru hale getirirken, erkeğin de sırtını iktidar kurumlarına dayamasına neden olur. Bu zihniyetin iktidarda olması kadın cinayetlerinin son yıllarda katlanarak artmasının en büyük nedenidir.

Kadını erkeğin “malı” olarak gören, namus anlayışını “bacak arasına” indiren, ahlak tanımını cinsiyetçilik (kadın cinsi) üzerinden yapan bu anlayışı, sadece bugünle ve AKP iktidarıyla özdeşleştirmek de eksikliklidir. Kadına karşı ayrımcılığı doğal parçası haline getirmiş olan kapitalist sistemin ve hâlâ geçerliliğini koruyan feodal ahlak anlayışının da büyük payı olduğunu unutmamak gerekir. Bu ahlak anlayışının sonucu olan töre cinayetleri, çocuk gelinler sürekli gündemimizde. Aile içinde erkeğin karısına, kızına uyguladığı şiddet ve hatta “ensest” ise “ailenin mahremiyeti” yüzünden kimselere söylenmez. Çünkü bunlardan bahsetmek “ayıp”tır, kutsal ailenin devamlılığı için saklı kalması gereklidir. “Kol kırılır yen içinde kalır”.

İletişim araçlarının da yardımıyla insanların ufuklarının genişlemesi, erkek iktidar yapısının adım adım çözülmesi, dinin tek ve mutlak belirleyici olma durumundan yavaş yavaş çıkmasını sağlamıştır. Bu süreç, kadının kendini ve toplumsal konumunu sorgulamasına ve başkaldırmasına neden olmuştur. Bu yüzdendir ki Özgecan Aslan’ın ölümünden sonra, Yeni Şafak gazetesinde yazan bir kadın (!) yazar, “Müslüman ülke, tecavüz... fırsatçılığa soyunmayın. Amerika’da da her iki da-

kikada bir kadın tecavüze uğruyor. Şimdi çenenizi kapatın” diye yazabilmiştir. Müslüman bir ülkede yaşadığımız için biz kadınların ne kadar şanslı olduğuna böylece başımıza kakılmıştır! Bu zihniyetin kadın cinayetlerine karşı önerdiği tek çarenin “Müslüman bilincini kuşanmak, fıtrata dönmek” olması da kadının toplum içinde özgür ve eşit bir birey olma yolundaki savaşımından duyulan rahatsızlığı dile getirmektedir.

Ailenin Korunması ve Kadına Yönelik Şiddetin Önlenmesi Yasası 8 Mart 2012’de çıkarılmıştı. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığına bağlı Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü’nün (KSGM), “Türkiye’de Kadının Durumu 2012 Raporu”, rakamlarla kadının durumunu ortaya koyuyor. Kadının iş gücüne katılımı oranının özellikle son 10 yılda giderek azalması, siyasete katılımında kadınlar ve erkekler arasındaki uçurum, ve boyutları giderek artan şiddet, rakamlara sığmayan “eşitsizlik” gerçeğini gösteriyor. Raporda, söz konusu kanunla; korunan kişi ile şiddet uygulayan ve uygulama ihtimali bulunan kişi hakkında alınabilecek koruyucu ve önleyici tedbirlerin ayrıntıları ile düzenlendiği iddia edilse de; kanunun muallak yapısı kadın örgütlerince hâlâ tartışılıyor. Çünkü yasanın nasıl uygulanacağına ilişkin yönetmelikler hâlâ hazır değil; taslak olarak kadın örgütlerine gönderilen metinlerde ise hem bu adımların atılması için bütçe konusunun ne olacağı ve hem de sorumlu kurumların yazılanları yerine getirmek için nasıl somut adımlar atacağına ilişkin bir veri yok.

Şiddete maruz kalan kadınlardan biri “Kocam bu devlet sisteminin açıklarını kullanıyor. Çünkü biliyor ki, beni dövse de, öldürse de kendisine bir şey olmayacak” diyor.

Bir başkası sıkıntıyı şöyle dile getiriyor: “Karakol komiseri bana, “Kusura bakma ama bazı kadınlar dayağı hak ediyor” diyor. Polise gittiğinizde, devlete başvurduğunuzda, sizin sokakta şiddete açık olduğunuz, can güvenliğiniz olmadığını anlamıyorlar. Ne tedbir alması gerektiğini bilmiyorlar”.

Meriç Eyüboğlu, yıllardır erkek şiddeti davalarına bakan bir avukat. Eyüboğlu da yıllardır edindiği deneyimlerden yola çıkarak, sistemin bir bütün olarak, karakoldan savcılığa, mahkemeye, Adli Tıp Kurumu’na kadar cinsiyetçiliğin parçalarını taşıdığını söylüyor:

“Kadın önce karakola gidiyor. Karakoldaki egemen tavır, kadının muhatap olduğu kişinin tavrına da bağlı olarak “Şikayetçi olmak istediğinden, boşanmak istediğinden emin misin? Tekrar düşünmek ister misin?” şeklinde. Pek çok şiddete uğrayan kadın şikâyetçi bile olamadan geri dönüyor.”

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam, koruma altındayken öldürülen kadın olmadığını söylerken basına yansıyan rakamlar kendisini yalanlamaktadır. 2014’ün ilk 6 ayında 11 kadın; 2013’te ise 10 kadın koruma tedbir kararları sürerken öldürüldüler. Ceza yasaları 2005 yılına kadar namus cinayeti işleyen katillere indirim şartı getiriyordu.

Bu, günümüzde “tahrik”

indirimi adı altında devam etmektedir. Duruşmaya takım elbise ile gelmek bile katilin “iyi hal”den ceza indirimi alması için yeterli sayılmaktadır.

Kısacası karakoldan başlayıp mahkemeye kadar uzanan süreçte kadınlar yine cinsiyetçi bir ayrımla karşı karşıya kalıyorlar.

Özgecan’ın vahşice öldürülmesi, toplumda ve özellikle de kadınlar arasında kabaran bir öfke ve isyana neden oldu. İdam cezasının geri getirilmesinin ya da tecavüzcülerin hadım edilmesinin tek yol olduğunu savunanlar var.

Kadın cinayetlerinin sosyal ve toplumsal nedenleri doğru bir biçimde ortaya konmadıkça bu tür cezaların caydırıcı olmayacağı açıktır. O halde ne yapılmalı?

İlk olarak kadına karşı işlenen suçların politik olduğunu; arkasında erkek egemen, faşist ve islamcı zihniyetin bulunduğunu kabul etmek gereklidir. Bu zihniyete karşı toplumun her alanında ideolojik, siyasal ve örgütlü bir mücadele sürdürülmek zorundadır. Bu uzun soluklu, zor bir süreçtir.

Kadının bedeni ve yaşamı ile ilgili müdahalelerin ve söylemlerin suç sayılması ve ifade özgürlüğü olarak değil, kadının özgürlüğüne müdahale olarak değerlendirilmesi gerekmektedir. Kadın cinayetlerinde katillerle ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilmelidir. “Tahrik” ya da saldırganın “iyi hali” bir indirim nedeni olmamalıdır. Şiddet gören kadın gerçek anlamda korunmalıdır.

Günlük yaşamda kullandığımız cinsiyetçi terimlerden (kız gibi oğlan, erkek gibi kadın vb.) tutun da ders kitaplarındaki cinsiyetçi ayrıma kadar değiştirilmesi gereken pek çok şey vardır. Bunların zaman alacağı ve güçlü bir tepkiyle karşılanacağımız açık.

Ama bir yerden başlamak zorundayız. Başka Özgecan’lar ölmesin diye...

Yasta olmayalım, isyan edelim ama bu da yetmez! Bu faşist, islamcı, erkek egemen düzenin değişmesi için kadın-erkek hep birlikte örgütlü mücadeleye!

Sen yoksan bir eksiğiz, unutma!

Turizm Sektörü ve İşçi Sınıfı

N. Fırat

Turizm işçileri ilk örgütlenmeyi 17 Nisan 1947’de Ankara’da Garsonlar Cemiyeti’ni kurarak yaptılar. Daha sonra sendikalaşarak İstanbul Sendikalar Birliği’nin kurucuları arasında yer aldılar. 1967 yılında ise DİSK’in kuruluşuna katılarak sınıf mücadelesinin ön saflarında yerlerini almışlardır.”

1960’lı yıllar boyunca turizm sektörünün büyük kentlerde gelişmesine paralel olarak kitlesi de büyüyen turizm işçileri, genelde hizmet sektörünün bir unsuru olarak değerlendirilmiştir. Bu nedenle de büyük kentlere göç dalgasıyla mülksüzleşerek, ya da mülkün artık geçimi sağlayamayacak duruma gelmesi sonucu gelen emekçiler, geleneksel tarım sektöründen koparak kapitalist emek piyasası ile turizm sektörü üzerinden tanışmışlardır. Sektörün emek yoğun bir sektör olması, yani vasıfsız işçilere ihtiyaç duyması nedeni ile kırdan kente geçişin ilk ayağını oluşturan yapısına rağmen, belirleyici bir sektör olarak tanımlanmamıştır. Ancak yeterli düzeyde yetişmiş eleman sıkıntısının çekildiği 70’li yıllar boyunca turizm işçileri pazarlık güçlerini olabildiğince koruyabilmişlerdir.

Uluslararası sermayenin saldırılarının yaygınlaştığı 80’li yıllardan itibaren DİSK’in ka-

patılması sonrasında turizm işçileri örgütsüzlüğe zorlanmıştır. 90’lı yıllar ile birlikte DİSK’in yeniden açılmış olması, malvarlığının iadesinin sağlanması, DİSK’i sınıf mücadelesinin aktif unsuru haline getirmeye yetmemiştir. Sendikaların “toplularlık” ile yetinmeleri önemli bir perspektif ve direnç kaybına neden olmuştur. Kapatılma sürecinde üyelerinin önemli bir bölümünü kaybeden sendikaların yetersiz adımları, sendikal alanın toparlanmasına yetmemiştir.

Bu durum, doğal olarak turizm işçilerinin de pazarlık güçlerinin azalmasına, örgütlülük düzeylerinin olabildiğince gerilemesine, sınıf bilincinin dumura uğramasına neden olmuştur.

Türkiye’de geleneksel tarımsal yapıdan, kapitalist sisteme geçiş süreci kendi içerisinde farklılıklar gösterirken, proleterleşme süreçleri iç ve dış göçler ve mevsimlik işçilik üzerinden gerçekleşmiştir.

Turizm sektörünün 80’li yılların sonundan itibaren büyük şehirlerden ziyade, sahil kenarlarına taşınması sonucu, yeni turizm kentlerinin oluşması, bu sektörün yeniden dizayn edilmesine neden olmuş ve buna bağlı olarak da 60’lı, 70’li yıllardaki sınıf bilincine sahip işçi sınıfından olabildiğince farklı heterojen işçi kitlesi ortaya çıkmıştır.

Uluslararası işbölümüne

bağlı olarak bizim gibi ülkelerde turizm sektörünün deniz, güneş ve kum vb. üzerinden şekillenmesi sonucu, o bölgede tarımsal üretimle geçimlerini sağlayan nüfusun önemli bir kısmında birincil geçim kaynağı olarak tarımdan, turizm sektörüne önemli bir emek geçişi yaşanmıştır. Geleneksel aile işletmeleri üzerinden ücretsiz işçilik (kendi emeğini ücretlendirme) yerini ücretli işçiliğe bırakması, bu sektörde işçi sınıfının yeniden oluşmasının göstergelerden ilki olarak ele alınmalıdır.

Üretim araçlarına sahip olan kapitalistlerle yalnızca emek gücüne sahip işçiler arasında bir ilişkinin zuhur etmesi bu sektördeki kapitalistleşmeyi temsil eder. Bu durum, işçinin yaşamında önemli değişikliklere neden olur. Birincil olarak işçi nezdinde üretim, hanenin dışına taşmıştır ve bir piyasa ilişkisi haline gelmiştir. Bu nedenle de aile işletmesinde geçimin yeniden üretilmesi de değişmiş olup yeni bir işbölümü ortaya çıkmıştır. Ailenin hangi bireylerinin dışarıda ücretli emekçi olarak çalışacağı ve hanede kalanlardan hangilerinin geleneksel tarım yapacağı tanımlanmış olur. Geçime destek olabilecek bir toprak parçası da kalmamış ise, aile bireylerinin tamamı ücretli emek arzı yapmak durumundaysa, aile yapısı bir önceki duruma göre sosyal olarak da değişime

uğramaya başlar. İkincil olarak da çalışma zamanlarının belirlenmesi sonucu işçinin kendi hanesi dışında geçireceği günlük ya da haftalık zaman belirlenmiş olmakta ve bu zaman ve mekanda artı değer üretimi ve işçinin yaşamının yeniden üretimi gerçekleşecektir.

Turizm sektörü, mekansal ve mevsimsel yapısı ve güvencesiz çalışmanın yaygınlığı nezdinde kendine özgü bir sektörmüş gibi görünmesine rağmen, emperyalist kapitalist sistemin dünyanın geri kalanına dayatmış olduğu uluslararası işbölümünün parçasıdır. Ayrıca bu işbölümünün temel çelişkilerini kendi bağrında taşıyan, tüm dünya ölçeğinde yaşanan proleterleşme dalgasının boyutlarını göstermek bakımından da iyi bir örnektir.

Bu anlamda turizm sektörü, mevsimsel yapısı ve güvencesiz çalışmanın yaygınlığı nezdinde kendi sunduğu hizmetlere özgü bir emek gücüne ihtiyaç duyar. Kapitalist üretim sürecinin sömürü ilişkilerini ve derinleştirdiği eşitsizlikleri somut olarak ortaya koyar.

Turizm sektöründe çalışma ilişkileri, genel olarak hafife alınan, önemsiz görünen iş ve eğlencenin birbirine karıştığı süreçler olarak değerlendirildiğinden, gerçek bir iş olarak değil, mevsimsel ya da geçici olarak çalışılan bir alan olarak görülür. Sektörde çalışanların yaş itibarıyla olabildiğince genç olması ve iş açısından sektörün emek akışkanlığının yüksek olması bakımından tekstil ya da otomotiv sektöründeki işçiler gibi değerlendirilmezler.

Genelde işçi sınıfının oluşumu kavramı kullanıldığında ka-

pitalizmin ilksel birikim dönemi ve bu dönemdeki mülksüzleştirme süreçleri akla gelmektedir. Ancak esas olarak kapitalist sistemin, sürekli olarak mülksüzleştiren ve yoksullaştıran, eşitsizlikleri derinleştiren bir yapı olması itibarıyla mütemadiyen işçi sınıfını yeniden oluşturmaktadır.

Kapitalizmin başat özelliği, geleneksel ilişki biçimlerinin yerini almasıdır. Ancak diğer yandan ise kentli orta sınıf olarak adlandırılan, küçük imalatçı, küçük esnaf ya da zanaatkâr ya da küçük tüccarı da yoksullaştıran yapısı itibarıyla mülksüzleşmeyi ve proleterleşmeyi sürekli yeniden üretmektedir. Ayrıca günümüzde yaşanan dönüşümler sonucu, yeni sektörlerin ortaya çıkmasıyla beraber işçi sınıfının da yeniden bu sürece göre oluştuğunu ve şekillendiğini anlamak gerekir.

Turizm sektöründe büyük otellerin, işletmelerin yaygın ve fazla olduğu bölgelerde, örneğin Antalya veya İzmir bölgeleri ele alındığında proleterleşme süreçleri, hemen hemen tamamlanmış gibidir. Bir miktar işgücünün işin yapısı gereği sürekli olarak istihdam edilmek zorunda olmasının yanı sıra, mevsimlik çalışanların önemli bir kısmı işlerini kaybederler de, kentsel alanda yaşamaya devam etmişlerdir. Hizmet sektörünün diğer alanlarında, turizm sektörünün ihtiyaç duyduğu mal ve hizmet üretiminde, ya da yine turizm sektörüne sarf malzemesi sağlayan ya da o alana ilişkin tadilat ve tamirat işlerinde istihdama yöneldiğini görmek gerekir. Özellikle turizm sezonunda belediyelerin yol ve kanalizasyon işleri ile uğ-

raşmalarının yasaklanması, otellerin ve diğer turizm işletmelerinin tadilat ve tamiratlarının sezon dışına bırakılması, turizm sektörüne iş yaptığı ölçüde emek gücüne ihtiyaç duyan alanların sezon dışında üretimlerinin yoğunlaşmasına neden olmaktadır. Bu durum ise Antalya ve İzmir bölgelerinde kentsel nüfusu artıran öğelerden olarak kabul edilmektedir.

İstatistik Kurumu'nun verilerine göre turizm sektöründe gerçekleşen istihdamın hızla yükseldiği görülmelidir. Örneğin, 1993 yılında turizm sektöründeki istihdamın toplam istihdam içindeki payı 3,6 civarındayken bu rakam 2010 yılında 19,81'e yükselmiştir. Bu rakama turizm sektörünün ihtiyaçlarını karşılayan sektörlerin çalışanlarını da katacak olursak eğer turizm sektörünün genel istihdam içerisindeki payı yüzde 25'leri geçmektedir.(TÜİK 2010 verileri)

Turizm sektörünün emek yoğun bir sektör olması nedeniyle bu sektörde emek gücüne olan ihtiyacın azalmayacağını, tam tersine artacağını hesap etmek gerekir. Ayrıca öğrenci veya niteliksiz unsurların iş bulmasının kolay olduğu bir alan olması itibarıyla sürekli olarak etkilenmeye açık bir sektör olmaya devam edecektir. Antalya ve Ege bölgesindeki seraların, kapitalist tarım işletmelerinin yaygınlığı da ele alındığında tarım sezonu dışında iş bulamayan nüfusun bu tür alanlarda iş bulabilmesi proleterleşmeyi hızlandıran diğer bir faktördür. TÜİK verilerine göre, istihdam açısından bakıldığında, genç nüfusun (18-25 yaş arası) olabildiğince önemli bir kısmı turizm sektöründe ça-

lımaktadır.* (TÜİK 2010)

Yaş gruplarına yönelik yapılan bir araştırmada özellikle turizm sektöründe, 25 yaşından sonra bu sektörde çalışan insan sayısı giderek azalma eğilimi göstermektedir. Bu sektörde 25 yaş altı çalışanların oranı yüzde 58 iken, 25-34 yaş aralığında ise bu oran yüzde otuzlara düşmektedir.³ 5-45 yaş aralığının bu sektördeki istihdam oranı ise yüzde 4 civarındadır. (TÜİK, 2010 Hane Halkı İşgücü Anketleri.)

Türkiye’de kıta Avrupası’na benzer bir biçimde daha iyi yaşam umuduyla, kırsaldan kente doğru göçün gerçekleştiği görülmelidir. 80’li yılların sonu ya da 90’lı yılların başında başlayan ikinci göç dalgasının içinde yer alan köy boşaltmaları, Kürt köylüsünün batıya sürülmesi süreci bir an için dışta bırakılacak olursa, geleneksel tarım emekçilerinin daha iyi bir yaşam için kentlerin ışıltısına doğru aktığı demografik olarak görülmektedir. Bu anlamda turizm işçileri bu sürecin ilk ayağını oluşturmaları itibarıyla kırdan kente geçişin inşaat sektöründen sonra en önemli diğer ayağıdır.

Turizm, gerek sahil kasabalarında gerekse sahil şehirlerinde kırsal nüfus için modern bir alternatif olarak çekicilik kazandı. Bu sürecin bütün bir sahil şeridinde farklı hızlarla gerçekleşmesi sezonun uzunluğuna ve toprakların dağılımına bağlı olarak değişse de sonuç olarak kırsaldan kente geçişin önemli bir aktarma merkezidir.

Turizm Sektöründe Sınıf Bilinci

Turizm sektörünün halen ge-

lişmekte olan bir sektör olması ve sektörde emek gücünün hızlı mobilizasyonu, sınıf bilincinin oluşmasını yavaşlatan etken olarak ortaya çıkmaktadır.

Turizm sektöründe geçmişe göre sınıf bilincinin olabildiğince geri bir durumda bulunması bu alanda örgütlenmeyi de zorlaştıran faktör olmaktadır. Sektörde çalışan sayısı hesaplandığında, buna göre sendikalaşma oranı olabildiğince düşük seviyededir. Diğer yandan, işçiler arasında dayanışma oldukça zayıf olmakla beraber, sendikalar tarafından başlatılan dayanışma hareketleri de yok denecek kadar azdır.

Emek hareketinin zayıflığı ve sendikalaşma oranının düşüklüğünün nedenleri şöyle sıralanabilir. Birincisi, kırsaldan kopuş henüz tam anlamıyla gerçekleşmemiştir. Bundan dolayı da sektörden kazanılan ücret, bu alanda çalışanlarda refah etkisi yaratmaya devam etmektedir. Bu nedenle tarımsal üretim bir yandan devam ederken sezonda elde edilen toplam ücret, ellerindeki tarımsal ürün için iyi fiyat alabilecekleri zamanı kollama şansı verdiği ölçüde pazarlık şansını artıran bir faktördür.

Sektörde çalışan kesimlerin farklı sosyal yapılardan geliyor olmaları dayanışmanın örgütlenmesini zorlaştırmaktadır. Örneğin Kürt kökenli işçilerin sadece kendi aralarında dayanışmak zorunda kalmaları, ortak bir sınıf bilincinin gelişmemesinin nedenleri arasındadır.

Diğer yandan daha önceden sektöre giriş yapmış işçilerin, ya da daha vasıflı unsurların düşük ücrete tepki göstermeleri ve dayanışmayı geliştirecek adımlar

atabilmesi mümkün olmasına karşın kente yerleşik olmaları ve kırsalla bağlarının tamamen kopmuş olması sadece ücrete dayanmak zorunda kalmaları, rekabete açık konumları nedeniyle dayanışmanın öncüsü olabilmelerini zorlaştırmaktadır. Bu vasıflı sayılabilecek grup içerisinde en köklü dönüşüme tabi olan göçmen işçilerin, özellikle Kürt ve Alevi kökenli işçilerin olası bir emek hareketine öncülük etmesi mümkündür. Aslında yer yer kullanılmaya başlayan bu inisiyatif çok yenidir ve desteklenmeye muhtaçtır.

Son olarak da egemen sınıfın örgütlü baskı gücü olarak devletin, sermayenin çıkarlarının korunması ve sermaye birikiminin önündeki engelleri kaldırma çabasının bir devamı olarak işçi düşmanı politikalarının sonucu, işçi hareketini ve sendikal hareketi sürekli baskılayan engelleyen bir politikayı olağanlaştırmış olması sınıf bilincinin oluşmasının önemli bir engeli haline gelmiştir. Ayrıca uygulanan liberal politikaların, toplumsal yapıda birçok aracı kurum (ör: medya) üzerinden genel geçer doğrular haline getirilmeye çalışılması da sınıfın örgütlenmesi ve mücadelesinin engeli durumundadır.

Sonuç olarak, kapitalizmin her bir ücra köşeye kadar girmiş olduğu bu dönemde sömürü, yoksulluk, sosyal dışlanma, eşitsizliğin derinleşmesi gibi temel toplumsal sorunların sınıf mücadelesinin tetikleyicisi olduğunu düşünürsek eğer, turizm sektöründe işçiler tıpkı 1960’lı, 1970’li yıllarda olduğu gibi tarihin onlara yüklediği bilincin gereklerini yerine getireceklerdir.

Yapılamayan Sorgulama Verilemeyen Cevap

Osman Koçak

Özgecan için onbinlerle yürüdük. Sayısız eylem, etkinlik yaptık. Ailesine taziyelerde bulunduk. Toplum olarak tepkilerimizi gösterdik. Trabzon’da, Kadıköy’de Özgecan için eylem yapanlar dayak yediler, gözaltına alındılar. Ama böyle canavarca bir saldırı, tecavüz için “iyi yapmışlar” diyenlerin olduğunu da gördük.

Fakat, çok da yankı bulmayan birkaç sorgulama dışında 24 Ocak 2007’den bu yana Rakel Dink’in sözünü ettiği sorgulamayı yapamadık, bu soruyu kitlere ulaştıramadık.

Özgecan’dan dört Marta 35 kadın öldürüldü. Bir bebekten bir katil yaratan karanlığı halen sorgulamıyoruz.

Ahlak, eğitim, inanış eksikliği, yanlışlığı mı?

Tecavüz denilince yalnızca cinsel tecavüzü algılayan toplumsal kültürümüzün payı nedir?

Cinsel hedefli tecavüzün altında cinsellikten kaynaklanmadığını ne kadar biliyoruz?

Tecavüz, her hali ile tecavüze uğrayan insanın insanlığının; kendi kararlarını kendi veren, kendi tercihlerini, seçimlerini kendi yapan yani özne olan insanın öznelığının reddi ile nesne-

“Bir bebekten bir katil yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılamaz kardeşlerim.”
Rakel Dink, 24.01.2007

leştirilmesidir. Büyük çoğunluğun küçük bir azınlık tarafından kullanılması, sömürülmesi, ezilmesidir. Bu kullanımın, sömürmenin nedeni ve sonucu kullananların ve sömürenlerin sağladıkları tatmindir.

Muktedir yani iktidar sahibi iktidarını kaybederek ezilenler arasına düşmekten duyduğu korkuyu diğer insanları nesneleştirerek, sömürerek, kullanarak ve ezerek atar, huzura, hazzı ve doyuma ulaşır. Fakat her sömürü, baskı, kullanma, nesneleştirme yarattığı tepkilerle muktedirde iktidarının elinden alınacağı korkusunu büyütür ve onu öncekinden daha ağır baskı ve sömürüye yöneltir.

İşçinin işyerinde sermaye sahibi, kapitalist, diğer bir deyimle patron tarafından zorunluluklara (işsizlik, kendinin ve ailesinin yaşamını sürdürebilmek için asgari ücret) mahkum edilerek kendi karar ve tercihlerine rağmen çalıştırılması her türlü tecavüzün temelinde yatan ve onlara yol açan asıl tecavüzdür.

Özgecan’ın annesi çocuklarına bir gelecek sağlayabilmek için bir kargo şirketinde emeklilik sonrasında ve banko arkasında uzun işgünü saatlerinde çalışmak zorundaydı.

Kapitalizm öncesinde köleciler

dönemde ya da feodal dönemde de kölenin, serfin, mujiğin, ırgatın, marabanın yaşamına ilişkin kararları alan züğürt olsa da bir ağadır. Ve bu tecavüz yüz yıllardır, bin yıllardır sürüyor, biçim değiştirerek, sömürünün sistemini değiştirerek.

Bir devlet yöneticisinin, sezar, çar, sultan, padişah ya da cumhurbaşkanı, başkan olsun işçilerin, kadınların, cinsel yönelimi farklı olanların, gençlerin, farklı inanç sahiplerinin kendi bireysel yaşamları üzerindeki karar ve tercihlerine müdahalesi de bir tecavüzdür. 2013 Gezi olaylarının temelinde yatan nedenlerden biri de budur.

Dünyada ve Türkiye’de gerek tek tek insanların, gerekse halkların anadillerini öğrenme, konuşma ve yazma haklarının; etnik veya başka nedenlerle farklı insan topluluklarının, halkların kendi geleceklerine ilişkin tercihlerini yapmalarının engellenmesi de bir tecavüz biçimidir.

Devletin ister köleciler, ister feodal, ister kapitalist düzende olsun toplumu oluşturan sınıf, etnisite, inanç topluluklarının, yerellerde yaşayan insanların kendi ortak kararlarını, tercihlerini önlemek için koyduğu kurallar, yasalar da birer tecavüzdür.

Bütün tecavüzlerdeki ortak

yan birinin, birilerinin; babanın, kocanın, erkeğin, köle sahiplerinin, feodallerin, ağaların, kapitalistlerin, onların kurumlarının, devletlerinin, devletin sahip ve yöneticilerinin iktidar sahibi, muktedir; tecavüze uğrayanların tabiiler (tebaa), uyruklar olmasıdır.

Kölecî, feodal ve kapitalist toplumsal düzenlerde en tepedeki iktidar (günümüzde kapitalist sınıf ve devleti) iktidar hiyerarşisini en tabana kadar indirir, o dar alandaki iktidarlara korur, çünkü onların üzerinde basamak basamak yükselir, beslenir. İktidarlara birbirleri ile kıyasıya mücadele ederler. Ama ezilenlere, sömürülenlere karşı da birbirlerini besler ve korurlar.

Özgecan'ın ve diğer kadınların katilleri daha bebeklikten mevcut iktidarlardan tarafından kadın ve aile üzerinde iktidar sahibi olmak, ama sermayenin ve devletin iktidarına karşı da boyun eğmek üzere yetiştirilirler. Halkımız boşuna deyimleştirmemiştir: Bir oğlu oldu, çekti çükünü kopardı.

İktidar alanı olarak kadını, çocuklarını gören dar alan muktediri, iktidarını kuramadığında, iktidarına karşı çıkıldığında, iktidarını kaybettiğinde cinnet geçirir. Kadının, çocuklarını katleder ve neredeyse yarısı kendi kafasına da sıkır. Çünkü tabi olduğu sermayenin ve devletin gözünde var olabilmesi için kadın ve aile üzerindeki hakimiyetini ispat etmesi gerekir.

Ve günümüzün kapitalist egemen sınıfı ve onun siyasi iktidarlara meşrepleri (laik veya dinci) ne olursa olsun kendi iktidarlara sorgulanmaması için, dayanaklarını kaybetmemeleri için

kadın ve aile üzerindeki erkek iktidarını kölecî ve feodal kalınlar taşıyor olsa da korur, savunur, destekler.

Dolayısıyla iktidarın bütün biçimlerine ve en başta günümüzde kapitalist sınıfın iktidarına karşı mücadele etmeden kadın üzerindeki erkek iktidarına karşı çıkmak sonuçsuz kalacaktır.

Kadının nesneleştirilmesi, kullanılması olgularını salt bir ataerkillik erkek egemenliği, tahakkümü sınırlarında kabul etmek hedef saptırmak olacaktır.

Kadın cinayetlerini yalnızca eğitim, din v.b. nedenlere bağlamak 90 yıllık Cumhuriyet rejimindeki (Kapitalist sınıf egemenliğinin, iktidarının Kemalist, Atatürkçü, Türk ulusalcı biçimi) iktidarlara sorgulanmasının üstünü örtmektir. Bugünkü dinci görünümlü sermaye iktidarı o 90 yılda iktidarda olan Kemalist, Atatürkçü, Türk ulusalcı ideolojinin ürettiği bir üründür.

Türkiye'deki sınıflı toplumun, kapitalist sınıf tahakkümü altındaki 90 yıllık sürecinden sonra günümüzde yaşadığımız kadına şiddet, kadın katliamı olgularına diyalektik ve tarihsel materyalist bakış açısıyla baktığımızda görürüz ki, kadına şiddet ve kadın katliamı kapitalist sınıf egemenliğinin bir sonucudur.

Batının gelişmiş kapitalist toplumlarında kadın üzerindeki sömürü ve ezginin, şiddetin cinayet ve katliam boyutlarına ulaşmıyor olması, oralarda kadın üzerinde şiddet ve sömürünün, nesneleştirmenin olmadığı anlamına gelmiyor. Oralarda feodal üst yapının da yıkılmış olması kadın üzerindeki şiddet, sömürü ve ezginin farklı yöntemlerle

sürdürülmesine yol açmıştır. En basitinden film, pornografi, mücevher, spor, lüks otomotiv, turizm, reklam ve moda endüstrilerinde kadının metalaştırılması örneği.

Son olarak kadının, sınıfsal iktidarın olsun, erkek iktidarının olsun şiddetinden, sömürsünden, ezgisinden, nesneleştirmesinden kurtulmasının başlangıç noktası; aydınların, demokrat, devrimci, sosyalist, anarşist, komünist kişilerin kendi davranışlarında ve bu niteliklerdeki yapıların, toplulukların kendi içlerinde erkeğin kadın üzerindeki her türlü iktidar kurma girişimlerinin ve yalnızca kadın üzerindeki iktidar kurma girişimlerinin değil, örgüt, yapı, kurum, kuruluş, topluluk içindeki her türlü iktidar oluşturma girişimlerinin ve olgularının kırılması, önlenmesidir.

Çünkü iktidar, kullanma, nesneleştirme bulaşıcıdır. Ve her iktidar var olabilmek, varlığını sürdürebilmek için bir iktidar piramidi yaratmak zorundadır.

Öncelikli olarak da kendilerini aydın, demokrat, devrimci, sosyalist, anarşist, komünist olarak niteleyen erkekler, kadınlar ve farklı cinsel tercihleri olanlar yek diğerlerini nesneleştirici, kullanıcı davranışları, cins ayırmacı yargıları ve söylemleri olup olmadığını sorgulamalı; cins ayırmacı davranış ve söylemlerden kendilerini kurtarmalıdır. Kadınlar, erkekler ve farklı cinsel yönelimleri olanlar hakkındaki aşağılayıcı cinsiyetçi deyim, benzetme, fıkra ve şakalardan başlanabilir.

Rakel Dink'in sorusunun cevabı buradadır.

Sokak Röpartajı

Engelliler mi Yoksa Toplum ‘mu Engelli!

Mustafa Özkan

Sakatlar derneği Samsun şubesi ziyaretimizde şu anda belediyeye ait olan AKM nin bitişiğindeki alanda bulunan dernek binasını önceden bilenlerin hayretler içerisinde kalmaması olası değil. Sakatlar derneği buraya taşınmadan önce burası bir harabe idi. Kendi kaderine terk edilmiş bir bina idi. Samsun’daki tüm gayri meşru ilişkilerin döndüğü, uyuşturucu satıcılarının ve kurbanlarının alış veriş yeri ve dolayısıyla kadın bedeninin de pazarlandığı bir mekândı. Engelli insanların buraya taşınmasıyla çıkarları bozulan çevreler her türlü fiziki ve psikolojik saldırıları uygulamalarına karşın engelli dostlarımız pek de Samsun kamuoyundan destek alamamalarına karşın kendini engelsiz sayanlardan daha dirençli hareket ederek yeni mekanlarını savunup bu günlere getirdiler. Şimdi burası, diğer insanların yaşamsal faaliyetlerinden uzak bir yerde, belki de ilgisiz insanların hiçte göremeyecekleri bir alanda ama insan cıvıltılarıyla süslü bir çiçek bahçesi konumuna gelmiş durumda. Engelliler buraya gelip çayını içip yemeğini yiyip, çeşitli etkinliklere katılıp, normal yaşam biçimine katılabiliyorlar. Misafirlerini burada ağırlayıp sohbetler yapabiliyorlar. Kısacası mezbelelik bir yerden

bir gül bahçesi yarattılar engelli dostlarımız. Belediyeye ait bu binaya cüzi bir miktarda kira ödediklerini söyleyerek sağ olsun bizden fazla para talep etmiyorlar diyorlar. Oysa bana göre belediye bu harabeden böyle yaşamsal bir alan ürettikleri için engelli dostlarımızdan kira alma yerine üste para vermesi gerekirdi. Bana göre engelli dostlarımızın dirençleriyle kolluk kuvvetlerinin bile mani olamadığı bir suç abidesi güzel bir mekana dönüşmüş durumda. Bu saptamalardan sonra Sakatlar Derneğinin Samsun Şube Başkan Yardımcısı Hayriye Hakyemez’le söyleşiye başlıyoruz.

-Ülkede tüm terimler çeşitli vesilelerle kullanımdan kalkarken Sakatlar yerine “engelliler” sözcüğü daha çok kullanılmaya başlandı ama siz hala sakatlar diye devam ediyorsunuz, neden...?

H. Hakyemez: Bizim derneğimizin kuruluşu çok öncelere dayandığı için bu şekilde kaldı ve devam ediyor.. Hem sözcüklerin bir anlamı yok bizce. Önemli olan bakış açılarının sakat veya engelli olup olmaması.. Önemli olan yaşayan herkesin bir saniye sonra engelli olabilme riskinin varlığının bilinmesi.. Gönümüz kimsenin engelli olmasına razı olmaz ama herkes birer engelli adaydır özellikle bu çarpık sis-

temin yapılanmaları ve trafiğinde... Onun için kimse kendisini bizim yerimize koymasın ama bu olasılığın dışında da görme-

-Bu ilde yaşadığınız en önemli sorunlar ne diye sorsam...

H. Hakyemez: İnsanların ve yönetenlerin algılayamadığı bir şey var aslında... Bizler hiç değilse yaşamsal faaliyetlerimizi özgürce yaşamak istiyoruz. Engelli olmadan önce sözüm ona engelsiz bazılarına göre otursunlar evlerinde sokakta ne işleri var diyorlar. Oysa yaşamamanın yalnızca soluk almakta ibaret olduğunu artık hayvanlar da kabul etmiyor. Onun içindir ki bizler sokağa çıkıp sıradan insanlar gibi iletişim içinde yaşamak sosyal yaşama katılmak istiyoruz. Yardım değil çalışacak iş istiyoruz. Her engelsizin yapabileceğini yapabileceğimizden kimsenin şüphesi olmasın... Hele ki bu teknoloji çağında. Ama bizler bu yaşamsal faaliyetlerimizi sürdürmeye kalkışınca kapının eşiğinde başlıyor engeller. Merdivenler ayrı bir handikap.. Asansörlerin nasıl uyduruk bir şekilde yapıldıklarını sizler görüyorsunuz zaten. Peki, evden çıkmak için bir yakının ve dostun yardımından başka hangi olanağa sahipsiniz? Siz ayaklarınızın tutmadığını düşünün, en yakınınız da olsa, onun kucığında sokağa gönüllü

inmek ister misiniz? Gözleriniz görmezse o engellere takılacağınızı bile bile hangi şevkle sokağa inersiniz. Hadi sokağa indiniz, önünüze ne çıkacağını bilmeden nasıl hareket edebilirsiniz ki. Avrupa Birliği yasaları ve yardımları sayesinde göstermelik engelli rampaları ve yol kabartmaları yaptılar ama bakıyorsunuz görme engelli bir arkadaşımız bastonuyla güvenli sandığı kabartmaları takip ederken keskin bir viraj veya bir trafoya denk gelince şaşırıp kalıyor ve sokağa çıktığına pişman oluyor. Ya tekerlekli sandalye rampalarının yarıda kesilip uçurum varı engeller.... Tramvay hariç tüm ulaşım araçları bizim için birer sıkıntı aracı. Ulaşım araçlarına binerken rampaların olmadığı ayrı bir dert ama binmek için yardım beklediğimiz araç sahipleri ve şoförlerinin tavırları başka bir dert. Defalarca vurgulanmasına karşın pahalı olduğu için

toplu taşıma araçları engellilere uygun hale getirilmiyor. Pahalıysa bunlar bir şekilde finanse edilemez mi? Sosyal devlet de bunun için değil mi? Bir de toplu taşıma araçlarını ücretsiz kullanmamız sorunu var. Özel halk otobüslerine binerken onurumuz kırılıyor. Onlar ücretsiz taşımaktan muzdarıb, biz ise hakkımızı kullanırken sıkıntı yaşıyoruz. Bu doğrultuda bir dizi şikayetlerimiz ve mahkemelik davalarımız var. Ulaşım özelleşince böyle bir sorun çıktı. Madem taşımayı özelleştirdiniz, başkasının ola-nağıyla bize hizmet vermiş gibi gözükmeyin, özel halk otobüslerine yaşlı ve engelli payını ödeyin demek istiyorum ben bu ülke yöneticilerine.. Sosyal devlet olmak böyle bir şey değil midir? Vergiler ve tüm devlet gelirleri bunlar için değil midir?

-Engelliler için evde bakım için kaynak sağlanmıştı.. O devam ediyor mu?

H. Hakyemez: O da artık zorlaştırılıyor. Evde bakım paraları ya azaltılıyor ya da alması zorlaştırılıyor. Ama önceden de dediğim gibi bizleri bakıma muhtaç hale getirmelerine gerek yok. Bizleri kendimize yetecek hale getirmek asıl önemli olan. Kendi kendimize yeterli olabilmenin koşullarını ayarlasınlar yeter.

-Sizin gibi engellilerle başka dayanışan dernekler var mı?

H. Hakyemez: En önemli sorunlarımızdan birisi de bu. Beş kişi bir araya gelip engellilere yardım...v.b. adlarla dernekler kuruyorlar. Bu durumu da para kazanma aracı olarak kullanıyorlar. Örneğin dergiler basıp satıyorlar, kadın bakım ürünleri satıyorlar, bağışlar topluyorlar, etkinlikler yapıp davetiye satıyorlar... Ama bunun engellilere hiçbir faydası yok. Ayrıca engellilerle ilgili bir yanı da yok. Şikayet ediyoruz ama yasalara

uydurup kurulmuş, yanlarına da bir engelli almışlar yapacak bir şey yok deniyor. Yani bizi istismar edenler olduğu gibi bir de derneklerin adı bizi aşağılıyor. Engellileri Koruma Derneği gibi... Neyi koruyorsunuz, kimi koruyorsunuz engelliler de bir insan.. Engelliler bitkimi veya başka bir yaratık mı da koruyorsunuz diyen yok. Kısacası bizleri istismar edip her türlü şahsi çıkarlar elde ediliyor ama engel olunmuyor. Adamlar güya yardım için etkinlik düzenleyip büyük paralara davetiyeler satıyor, birilerinin reklamını yapıyor ama biz özgün etkinliğimize bile bedavaya yakın ücretlerle kimseyi taşıyamıyoruz..

-Başka söyleyeceğimiz şeyler var mı?

H. Hakyemez: Olmaz mı ama can alıcı şeyleri vurgulamak istiyorum.. Örneğin yerel ve genel yöneticilerin sokakta ne işleri var der gibi tavır takınmaları çok zorumuza gidiyor. Belki açık açık bu söylemleri söylemiyorlar ama sokakları yaşanılmaz hale

getirerek aslında böyle demek istiyorlar. Büyük iller dahil olmak üzere ilimizde de bir engelli tuvaleti bile bulmanız mümkün değil. Politikacılar seçimlere yakın bir gelip gülücükler dağıtıyorlar sonra bizi unutuyorlar. Kısacası evlerde engelli çocukları olduğunu söylemekten imtina eden anneler ve babalar, dışarda engelli vatandaşını göz ardı eden yöneticiler, birbirini tamamlıyor.

-Ülkemizde engelli sayısı fazla sizce bunun nedeni nedir?

H. Hakyemez: Son yıllarda düzelmesine karşın tedavi sırasında doktor hataları çok. Bu özellikle doğum ve bebeklik sırasındaki tedavilerin yanlışlığından kaynaklanıyor. Yanlış iğne vurmadan yanlış teşhis koyma ve ilaç önermelere varan nedenler yoğunlukta. Hamilelik sırasında anne bilinçsizliği ayrı bir neden.. Çocukluk ve ileri yaşlarda trafik kazaları büyük sorun.. Ülkemizin sokakları engellilerin engellerini kaldırmayı bir yana bırakın... Engelsizleri engelli hale getirmek için kurgulanmış

gibi. Bir de eğitimsiz sürücüler ekleyince herkes birer engelli namzedi haline geliyor.. Birde Sağlıksız çalışma koşulları nedeniyle iş kazalarını eklediniz mi, adeta engelsiz olmak için çok şanslı olmanız gerekiyor. Kısacası sizin engelli olmanız için çaba sarf eden bir yığın koşul ve kurallar varken şans eseri yaşıyorsunuz ve engel sizsiniz demekten başka bir şey yapamıyoruz.

Bize değer verip bu söyleşiyi yaptığınız için teşekkür ederim...

İşte böyle diyerek Hayriye Hakyemez söyleşiyi sonlandırdı. İşte kapitalist sistem, işte sınıflı toplumlar böyle bir şey..En altta-kinin en altı yaratılır ve sömürdüklerini şükretmeye zorlanır. Başkasının engellerini başkasına örnekleyerek ses çıkarma hakkını yok ederler. Oysa alttakiler en alta düşmeden zorlukların ve sömürünün fakına varabilse ve ona göre bir savaşım biçimi tuttursa ne güzel olurdu bu yaşanılabilir dünya...

Rojava Devriminden İzlenimler

*Janet Biehl / Roarmag.org

Aralık ayı başında uluslararası bir heyet, devrimin sürdüğü Rojava Cizire kantonunu ziyaret etti ve oradaki işbirliği ve hoşgörüye tanıklık etti.

1-9 Aralık tarihleri arasında, Avusturya, Almanya, Norveç, Türkiye, İngiltere ve ABD’li akademisyenlerden oluşan bir heyetin parçası olarak Rojava’yı ziyaret etme ayrıcalığını elde ettim. 29 Kasım’da Irak, Erbil’de toplandık ve ertesi günü, Kürt Bölgesel Hükümeti (KRG) olarak adlandırılan petrol devletinin petrol siyaseti, himaye siyaseti,

kavgalı partileri (KDP ve KYB), ve Dubai’ye benzeme beklentisi hakkında bilgi edinerek geçirdik. Yeterince bilgi edindikten sonra Pazartesi sabahı Dicle’ye doğru yola çıkarak Suriye sınırını geçtik ve Kuzey Suriye’de Kürt çoğunluğa sahip Rojava özerk bölgesine girdik.

Dicle nehri kanalı oldukça dardı fakat nehrin öteki kıyısında karşılaştığımız toplum, Kürt Bölgesel Yönetimi’nden çok daha farklıydı: Havada bir toplumsal ve siyasal devrim ruhu mevcuttu. Karaya çıktığımızda, Asayiş, ya da devrimin sivil

güvenlik güçleri tarafından karşılandık. Onlar, polisin devlete, kendilerinin ise topluma hizmet ettiklerini söyleyerek, polis etiketini kabul etmiyorlardı.

Sonraki dokuz gün boyunca, dış dünyadan kopuk bir vaziyette (dikkatimizi dağıtacak bir internet erişimimiz yoktu) Rojava’nın devrimci özerk yönetimini keşfedecektik. Heyetimizin iki organizatörü - Dilar Dirik (Cambridge Üniversitesi’nde yetenekli doktora öğrencisi) ve Devris Çimen (Almanya Kürt Merkezi Cevka Azad’ın Halkla İlişkiler Böl.başkanı) – bize,

yoğun bir programla çeşitli devrimci kurumları gezdirdiler.

Rojava coğrafi bakımdan bitişik olmayan üç kantondan oluşmaktadır; biz, İslam Devleti ile devam eden ve batıya doğru, özellikle Kobani’de şiddetlenen savaş nedeniyle sadece en doğudaki Cizire’yi görecektik. Her yerde çok sıcak karşılandık.

Rojava’nın Üçüncü Yolu

İlk önce, dışişleri bakan yardımcısı Amine Ossi, bizi devrimin tarihiyle tanıştırdı. Bir tek-parti yönetimi sistemi olan Suriye Baas rejimi, uzun süre bütün Suriyeliler’in Arap olduklarında ısrar etmiş ve kimliklerini bastırıp, itiraz edenleri vatandaşlıktan çıkartarak ülkedeki dört milyon Kürt’ü “Araplaştırma”ya kalkışmıştı.

2011 yılında Tunus ve Mısır’da muhalif grupların, Arap Baharı sırasında ayaklanmalarından sonra, asi Suriyeliler de ayaklanarak iç savaş başlattılar. 2012 yazında, Rojava’da rejimin otoritesi çöktüğünde Kürtler, rejim yetkililerini şiddete başvurmadan bölgeden ayrılmaya ikna etmekte fazla zorlanmadılar.

O zaman Rojavalılar (ben onlardan bu adla bahsedeceğim çünkü buradaki toplulukta, Kürtler çoğunlukta olsalar da, Araplar, Asuriler, Çeçenler ve diğerleri de var) ya kendilerine zulmeden rejimle ya da çoğunlukla İslamcı olan militan muhalif gruplarla birleşme seçimiyle karşı karşıya kaldılar.

Rojava Kürtleri nispeten laik oldukları için her iki tarafı da reddettiler, ve bunun yerine, Kürt sorununu, devrimin doğasını ve ulus-devlete ve kapitalizme alternatif bir moderniteyi

etraflıca düşünerek yeniden değerlendiren hapisteki Kürt lider Abdullah Öcalan’ın fikirlerine dayanan bir Üçüncü Yol’u benimsediler.

Başlangıçta, onun önderliğinde, Kürtler bir devlet için savaşıyorlardı, ancak birkaç on yıl önce, yine onun liderliğinde, hedefleri değişmeye başladı: Onlar şimdi bir baskı kaynağı olarak devleti reddediyorlar ve yerine halk demokrasisi için, özerklik için mücadele ediyorlar. Öcalan, tarih, felsefe, siyaset, antropolojideki kaynaklardan eklektik olarak aldığı bu kapsamlı aşağıdan yukarıya demokrasi, cinsiyet eşitliği, ekoloji ve bir kooperatif ekonomisi programının adını ‘Demokratik Konfederalizm’ olarak önerdi. Bu ilkelerin yalnızca demokratik özyönetimde değil, aynı zamanda ekonomi, eğitim, sağlık ve cinsiyetle ilgili kurumlarda uygulanmasına Demokratik Özerklik deniyor.

Bir Kadın Devrimi

Üçüncü Yol çizgisinde , Rojava’nın üç kantonu Demokratik Özerklik ilan ettiler ve bunu resmen bir “toplumsal sözleşme” ye (“anayasa” yerine kullandıkları devletçi olmayan bir terim) bağladılar. Bu program kapsamında, herkesin katılabileceği, iktidarın şehirler ve kanton seviyelerinde seçilen vekillerle aşağıdan yukarıya doğru gerçekleştiği, (her biri birkaç yüz hane den oluşan) mahalle komün meclislerine dayalı halk özyönetimi yarattılar.

Heyetimizin Kamışlı’da (Kamışlı Cizire kantonunun en büyük kentidir) bir mahalleyi ziyareti sırasında, elektrik, kadınlara ilişkin sorunlar, çatışmaların çözümü ve şehit aileleriyle

ilgili konuların ele alındığı bir yerel halk konseyi toplantısına katıldık. Erkekler ve kadınlar toplantıya birlikte katılıyorlardı. Kamışlı’da başka bir yerde, kadınların, yalnızca kendilerine özgü belirli cinsiyet sorunlarını tartıştıkları bir toplantıya da tanık olduk.

Cinsiyet, insan özgürleşmesinde bu proje için özel bir önem taşımaktadır. Rojava Devrimi’nin temelde bir kadın devrimi olduğu hemen fark ediliyordu. Dünyanın bu kısmına geleneksel olarak aşırı ataerkil baskı egemendir: Kadın olarak doğmak, şiddetli istismar, çocuk evlilikleri, namus cinayetleri, çok eşlilik, ve daha fazlası için risk altında olmak demektir.

Fakat bugün Rojavalı kadınlar bu geleneği silkip atmışlardır ve kamusal yaşama tam olarak siyaset ve toplumun her düzeyinde katılmaktadırlar. Kurumsal liderlik, cinsiyet eşitliğini sağlamak ve aynı zamanda yetkilerin bir tek kişinin elinde toplanmasını önlemek amacıyla tek pozisyonundan değil, bir erkek ve bir kadın yetkiliden oluşmaktadır.

Kadın gruplarının şemsiye örgütü Yekitiya Star temsilcileri, kadınların demokrasi için önemli olduğunu açıkladılar – hatta onlar çarpıcı bir biçimde kadınların özgürlüğünün uzlaşmaz karşıtının ataerkillik değil, ulus-devlet ve kapitalist modernite olduğunu belirttiler. Kadın devrimi herkesi özgürleştirmeyi amaçlamaktadır. Geçen yüzyılın Marksist-Leninist devrimlerinde proletaryanın işlevi ne ise, kadınların da bu devrimdeki işlevi aynıdır. Bu durum, sadece kadınların durumunu derin bir biçimde dönüştürmekle kalmamış, toplumun her

yönünü dönüştürmüştür.

Hatta askerler gibi toplumun geleneksel erkek egemen kesimleri bile derinden dönüştürülmüştür. Artık dünyaca tanınan Kadın Savunma Birlikleri YPJ’de, Halk Savunma Birlikleri (YPG)’ne katılmıştır. YPG ve YPJ birlikte, toplumu IŞİD ve El-Nusra cihatçılarına karşı kalaşnikoflarla savunuyorlar ve belki de aynı derecede zor bir biçimde sadece kendi toplumlarının varlığının sürmesine değil, onun siyasi düşüncelerine ve öğretilerine de şiddetli bir entelektüel ve duygusal bağlılıkları var.

YPJ’nin bir toplantısını ziyaretimiz sırasında, bize, savaşçıların eğitiminin sadece silah gibi pratik konuları değil, aynı zamanda Demokratik Özerklik konusunu da içerdiği anlatıldı. Onlar her fırsatta “fikirlerimiz için mücadele ediyoruz,”u vurguladılar. Bizimle görüşen kadınlardan ikisi savaşta yaralanmışlardı. Kadınlardan biri, serum bağlanmış şekilde, diğeri de metal bir koltuk değneği ile - her ikisi de acı içindeydiler fakat bizimle birlikte oturuma katılma dayanıklılığına ve öz-disipline sahiptirler.

Kooperatifçilik ve Eğitim

Rojavalılar, toplumlarının varlığını sürmesi için savaşıyorlar fakat YPJ’nin bize anlattığı gibi, her şeyden önce, kendi fikirleri için savaşıyorlar. Hatta demokrasinin başarılı bir şekilde uygulanmasını, etnisiteden üstün tutuyorlar. Onların toplumsal anlaşmaları etnik azınlıkların (Araplar, Çeçenler, Süryaniler) ve dinlerin (Müslümanlar, Hristiyanlar, Yezidiler) dahil edilmelerini öngörüyor ve Demokratik Özerklik pratikte, başkalarına

karşı bunu, onların iradelerine karşıt bir biçimde empoze etmeden, kapılarını herkese açarak, azınlıkları da kapsamak için elinden geleni yapıyor.

Bir grup Süryani’den, bize Demokratik Özerklik ile olan sorunlarını anlatmalarını istediğimizde, bu konuda hiçbir sorunları olmadığını söylediler. Dokuz gün içinde elbette tüm Rojava’daki tüm sorunları tarayıp göremezdik; muhatap olduğumuz kişiler içtenlikle Rojava’nın eleştiriden muaf olmadığını kabul ediyorlardı fakat görebildiğim kadarıyla, Rojava dünyanın çok fazla fanatizm ve baskı görmüş olan bir bölümünde en azından hoşgörü ve çoğulculuk modeli olmak istiyor - ve ne ölçüde başarılı olursa olsun, övgüyü hak ediyor.

Derik’te bir ekonomi danışmanının bize anlattığına göre Rojava’nın ekonomik modeli “siyasi modelinin aynısıdır “: Bir “topluluk ekonomisi” oluşturmak, tüm sektörlerde kooperatifler inşa etmek ve insanları bu fikirle eğitmek. Danışman, Rojava kaynaklarının % 70’inin savaş için kullanılması gereğine rağmen, ekonominin hâlâ herkesin temel ihtiyaçlarını karşılamaya muvaffak olmasından duyduğu memnuniyeti dile getirdi.

Kendi kendilerine yetmeye çalışıyorlar çünkü buna mecburlar: Rojava’nın bir ambargo altında olduğu çok önemli bir gerçektir: Kürt projesinin tümüyle yok olmasını görmek isteyen en yakın komşuları Türkiye ile ithalat veya ihracat ilişkileri bulunmamaktadır.

Hatta, kendi etnik akra-bası, ancak ekonomik olarak Türkiye’ye borçlu olan KBY

bile ambargoya uymaktadır fakat siyasi gelişmelerin ardından şimdi daha fazla KBY-Rojava sınır ticareti gerçekleşiyor. Ama ülke hâlâ kaynaklardan yoksundur. Bu onların şevkini kırmıyor: Danışman, “Sadece ekmeğimiz varsa, o zaman hepimiz bir paya sahibiz,” diyor.

Bir ekonomi akademisi ve ekonomik kooperatifleri ziyaret ettik: Derik’de savunma güçleri için üniforma yapan bir dikiş kooperatifi; salatalık ve domates yetiştiren bir kooperatife ait sera; Rimelan’da yeni bir kulübenin yapım aşamasında olduğu bir süt kooperatifi.

Kürt bölgeleri Suriye’nin en verimli topraklarının olduğu, bol buğday üretilen kısımlarıdır fakat Baas rejimi hammadde kaynağı olan bu bölgeyi kasıtlı olarak sanayileştirmekten kaçınmıştır. Dolayısıyla buğday tarımı yapılıyor fakat öğütülüp un haline getirilemiyordu. Devrimden sonra yerel malzemelerden derme çatma yapılmış bir un fabrikasını gezdik. Burası şimdi Cizire’de tüketilen ekmekler için un sağlıyor ve insanlar günde üç somun ekmek alıyorlar.

Benzer şekilde, Cizire çoğu Rimelan bölgesinde bulunan birkaç bin petrol kulesiyle Suriye’nin en önemli petrol kaynağı idi. Fakat Baas rejimi Rojava’da hiçbir rafineri yapmayarak, petrolün Suriye’deki başka rafinerilere taşınmasını zorunlu kılmıştı. Ancak devrimden sonra Rojavalılar esas olarak kantona enerji sağlayan jeneratörlere mazot temin etmek için iki yeni derme çatma petrol rafinerisi inşa etmişler. Deyim yerindeyse , bu yerel petrol endüstrisi, sadece ancak yerel ihti-

yaca yetecek kadar mazot üretmektedir.

Kendin – yap Devrimi

Kanton genelinde, her şeye bir çare bulmanın düzeyi oldukça çarpıcı. Rojava'yı gezdikçe, devrimin kendin – yap özelliği, onun yerel yaratıcılık ve eldeki kıt malzemelere dayanmasındaki güven bizlere parmak ısırttı. Fakat Rimelan'daki kadın akademisi ve Kamışlı'daki Mezopotamya Akademisi gibi çeşitli akademileri ziyaret edene kadar, bunun bir bütün olarak sisteme entegre olduğunu fark etmemiştik.

Rojava'daki eğitim sistemi geleneksel olmayıp, hiyerarşi, iktidar ve hegemonya fikirlerini reddediyor. Bir öğretmen-öğrenci hiyerarşisi yerine, öğrenciler birbirlerine öğretmekte ve birbirlerinin deneyimlerinden öğrenmektedirler. Öğrenciler pratik konularda, yararlı olanı öğreniyorlar; bize söylendiğine göre, entelektüel konularda, “ anlam arıyorlar”. Ezbercilik yapmıyorlar; kendileri için düşünmeyi ve karar vermeyi ve kendi hayatlarının öznelere olmayı öğreniyorlar. Yetki almayı ve Demokratik Özerkliğe katılmayı öğreniyorlar.

Her yerde Abdullah Öcalan'ın resimleri var; bu, Batılı gözlere Orwellci gibi görünebilir: Beyin yıkama, körü körüne inanma vb. Ama bu görüntüleri böyle yorumlamak, tamamen durumu anlamamak olacaktır. Birisi bize, Öcalan'dan şu alıntıyı aktardı: “Kimse size haklarınızı vermez,” “ haklarınızı elde etmek için mücadele etmek zorundasınız.”

Ve Rojavalılar bu mücadeleyi

yi yürütmek için, hem kendilerini, hem de toplumu eğitmek gerektiğini biliyorlar. Öcalan bir dizi ilke olarak onlara Demokratik Konfederalizm'i öğretti. Onların rolü bunu Demokratik Özerklik içinde nasıl uygulayacaklarını bulmaya çalışmak olmuştur.

Kürtler tarihsel olarak çok dostu sahip değillerdir. I. Dünya Savaşı'ndan sonra Ortadoğu'yu bölmüş olan Lozan Antlaşması tarafından göz ardı edildiler. Geçen yüzyılın büyük kısmında Türkiye, Suriye, İran ve Irak'ta azınlık olarak ıstırap çektiler. Dilleri ve kültürleri bastırıldı, kimlikleri inkâr edildi, onların insan hakları reddedildi.

Kürtler konusunda, Türkiye'nin borusunun ötmesine izin verilen NATO'ya karşı yanlış taraftadırlar. Uzun zamanlardan beri dışlanmışlardır. Geçirdikleri işkence, sürgün ve savaş içeren deneyimler acımasız olmuştur. Ancak bu deneyimler aynı zamanda onlara güç ve zihinsel bağımsızlık verdi. Öcalan onlara onur ve öz saygı verecek şekilde, kendi varlık koşullarını yeniden konumlamayı öğretti.

Eğitimli bir halk tarafından yürütülen bu kendin-yap devrimi komşularının ambargosuna maruz kaldı ve güç bela ilerliyor. Yine de bu, insanın umudunu ileriye taşıyan bir çabadır. Yirminci yüzyılın sonunda, birçokları insan doğası hakkında kötü sonuçlara varmış, ancak yirmi birinci yüzyılda, Rojavalılar insan yeteneğinin neleri mümkün kılacağına ilişkin yeni bir standart belirliyor. Umudun hızla kaybolduğu bir dünyada, onlar bir işaret ateşi

olarak parlıyorlar.

İnsanlığa biraz inancı olan herkes, devrimlerinde Rojavalılara başarılar dilemeli ve başarılı olmaları için ellerinden geleni yapmalıdır. Hükümetlerinin, Türkiye'nin Kürtlere ve Demokratik Özerkliğe karşı redci bir uluslararası politika izlemesine izin vermemesini talep etmelidir. Rojava'ya karşı ambargoya son verilmesini talep etmelidir.

Bir akademisyen olmamama rağmen) katıldığım heyet üyeleri işlerini iyi yaptılar. Devrim sepmati duymakla birlikte, Rojava'nın ekonomik görünümü, etnisite ve milliyetçilik konularının nasıl ele alındığı ve daha birçok konuda zor sorular sordular. Sert sorularla boğuşmaya alışık olan tanıştığımız Rojavalılar, dikkatlice cevap verdiler ve hatta eleştirileri memnuniyetle karşıladılar. Rojava Devrimi hakkında daha fazla şey öğrenmeye ilgi duyan okuyucular heyetimizin diğer üyeleri olan Welat (Oktay) Ay, Rebecca Coles, Antonia Davidoviç, Eirik Eiglad, David Graeber'in, Thomas Jeffrey Miley, Johanna Riha, Nazan Üstündağ, ve Christian Zimmer tarafından yazılacak yazıları beklemelidirler. Bana gelince, söyleyeceklerim, bu kısa makalenin izin verdiği kadar fazladır ve yolculuk sırasında yaptığım çizimleri de içeren başka bir yazı yazmayı planlıyorum.

*Janet Biehl, bağımsız bir yazar, sanatçı, çevirmendir. Oxford University Press yayınlarından çıkacak olan Ecology or Catastrophe: The Life of Murray Bookchin adlı kitabın yazarıdır.

“Kurtlar arasında çıplak”

Şefket Başçı

Bruno Apitz,* “Kurtlar Arasında Çıplak” isimli romanında en aşağılık işkencelerin ve ölümün kol gezdiği Buchenwald Toplama Kampı’na küçük bir valiz içerisinde Polonya’lı Yahudi bir bebeğin gizlice sokulduktan sonra Nazi vahşetinden korunması, faşizme karşı direniş ve zaferin öyküsünü anlatır.

Dört ayı aşkın süredir, Batı Kürdistan’ın (Rojava-Suriye Kürdistan’ı) Kobane kentinde emperyalist barbarlığın palazlandığı islamo-faşist IŞİD vahşetine karşı direnen ve geçtiğimiz günlerde IŞİD çetelerinin kent merkezinden atılarak (kısmen utkuya erişen) direnişinden bahsedince Apitz’in bu romanını anımsıyorum...

Apitz’in romanındaki gibi direnişte ısrar, cüret ve verilen bedeller sonrası zafer ezilenlerin oldu.

Kuşkusuz bu zafer Kobane özelinde Kürt Halkı için nihai bir zafer değil. Kobane’nin yüzlerce köyünde işgalci konumundaki çeteler henüz tam anlamıyla temizlenebilmiş değil.

YPG-YPJ başta olmak üzere Kürt Halk güçleri, Suriye ve Türkiyeli dost devrimci, ilerici güçler artık “savunma” pozisyonundan, “karşı saldırı” pozisyonuna geçmiş bulunmaktalar.

Kısa bir süre sonra Kobane’nin tüm bölgelerinden, köy ve mezralarından IŞİD çe-

telerinin temizlendiği haberini alacağımıza inanıyorum.

Sorulması gereken başlıca soru şudur artık: Kobane’de en ileri savaş teknolojisi ellerine tutuşturulmuş ve gün aşırı mühimmat ve terörist takviyesi alan bir barbar sürüsüne karşı bireysel silahlar ile muazzam bir direniş sergileyip, zafer zılgıtları attıran neydi?

İlk elden akla gelen Kürt Halkı’nın tarihsel, meşru savaşımının kazandırmış olduğu “savaş becerisi” ve “ya onurlu bir yaşam, ya görkemli bir direniş” şiarının yaşam bulmasıdır.

Bu haklı savaşıma naçizane güç ve imkanlarıyla enternasionalist yüreklerini katan Türkiyeli dost devrimci çevrelerin anlamlı desteğinin vermiş olduğu moral gücü de yadsınamaz bir başka unsurdur.

Direnişin ve IŞİD vahşetinin doruğa ulaştığı bir dönemde, 1 Kasım 2014’te beş kıta, 30 ülke ve 100’e yakın kentte yapılan Kobane ile küresel dayanışma eylemlerini, 6-7 Ekim’de Türkiye ve Kürdistan’ın pek çok metropolünde devlet terörü ile karşılanan ve 40’ı aşkın insanımızı yitirdiğimiz Kobane eylemliliklerini de unutmamak lazım.

Evet, Kobane direnişinde zaferi konuşuyoruz bugün...

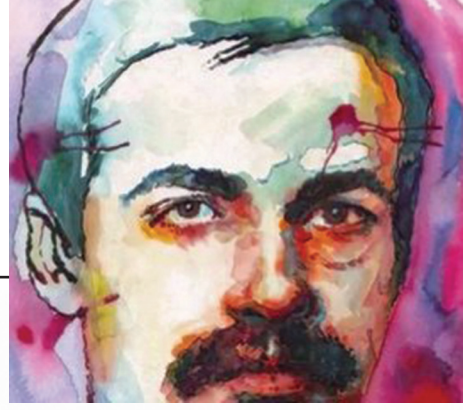
Direnişin içinden çıkıp sembolleşerek adlarını ölümsüzler kervanına yazdıran Arin Mirkan’ı, adını Türkiye devriminin önderlerinden alan Suphi Ne-

jat Ağırnaslı’yı, Sibel Bulut’u, Selahaddin Adın’ı, Vahap Güven’i, Kader Ortakaya’yı ve Türk, Kürt, Arap, Fars tüm milletlerden yüzlerce direniş şehidini saygıyla anarak bitirelim...

Yaşasın Kobane zaferi! Kahrolsun emperyalist barbarlık ve dinci-gerici işbirlikçilik! Birlik, mücadele, zafer!

*Bruno Apitz yoksul bir ailenin 12. çocuğu olarak Almanya’nın Leipzig kentinde doğdu. 1. Dünya savaşı sırasında tutuklanan Alman Komünist Partisi Karl Liebknecht’in ateşli bir destekçisi oldu. Henüz 17 yaşındayken işçi yığınlarının karşısında propaganda-ajitasyon yapacak derecede sınıf bilinci-ne erişmişti. 1919 yılında SDP (Alman Sosyal Demokrat Partisi) daha sonra 1927 yılında Komünist Parti’ye (KDP) üye oldu. Bazı sol gazetelerde şiirleri ve hikayeleri yayımlandı. 1918 Kasım devriminde aktif çalışmalar yaptı. 1924 yılında ilk oyununu yazdı. Sosyalizm ve savaş karşıtı propagandadan ve KP aktif üyesi olması sebebiyle çeşitli Nazi toplama kamplarında hapsedildi. 1937 - 1945 yılları Weimar yakınlarındaki Buchenwald toplama kampında mahkumdu. Bu dönem O’nun en önemli romanı Kurtlar Arasında Çıplak yapıtına yansıdı. Apitz, Buchenwald kampında yaşadıklarını bu kitabıyla romanlaştırdı. Apitz, Berlin’de 17 Nisan 1979 tarihinde yaşamını yitirdi...

ON'ların Türküsü Hep Söylenecek!

ON'lar sınıf mücadelesinin en tepe noktaya ulaştığı 1970'lerde teorik çabaları, henüz inşa halindeki örgütlülükleri ve devrimci eylemleriyle Türkiye devrimci hareketine yeni bir soluk getirdiler, henüz ideolojik olmasa da devrimci politik ve eylemsel bir kopuşa imza attılar. Mahir, bu dinamik sürecin içinde bizzat eylemi ile en önde yürürken bir yandan da teorik donanımını hazırlamanın gayreti içindeydi. Yazdıkları ve bize bıraktıkları bu eylemli bilinçlenme sürecinin ürünüdürler. Hızla akıp giden zamana ayak uydurmak ve hatta ona hükmetmek, daha hızlı hareket etmekle olanaklıdır. Bu gerçeği doğru zamanda, doğru yerde durarak kavramakta gecikmeyen Mahir de öyle yaptı. Olayların ihtilalci damarını yakalayarak hızlı, ani, ama eldeki yetersizliklere aldırmadan hazırlıksız bir radikal kopuşu gerçekleştirdi. O gün bu gündür o kopuş, onu hem dostları ve hem de düşmanları için farklı yaptı. Mahir, emperyalist işbirlikçilerin ve yandaşlarının, dinci gericiliğin ve faşist odakların komünist harekete bakışının ayırıcı oldu. Hedefine koyduğu düşmanlarının bugün, mücadelesine ve devrimci kişiliğine duyduğu kin, onun bu kalkışmadaki devrimci kararlılığının ve haklılığının kanıtı olarak değerlendirilmelidir.

Mahir ve arkadaşları aynı zamanda devrimci mücade-

nin tarihi açısından alışılmadık bir ilk'e imza atarak devrimci dayanışma ve dostluğun benzersiz örneğini verdiler. Başka bir devrimci örgütün üç devrimci önderini kurtarmak üzere, başka hiç bir siyasi ikbal gözetmeksizin o örgütle eylem birliği yaparak ölüme yürüdüler. Yanıldıkları da oldu ama inançları kusursuzdu. Kanıksanmış bakış açısının verisiz ölçeğinden bakıldığında yenik de sayılmış olabilirler belki. Ama bu ancak, Che'nin dediği gibi; "hiç hareket etmeyen zaten yenilmiştir" gerçeğini hareketlerinin merkezine yerleştiren bu "şarabi eşkıyalar" ı, ucunda ölümün pusuya yattığı yola çeken gerçeği bilmeyenler için geçerli bir tespit olabilir.

Ne yazık ki, Mahir ve yoldaşları ile Cihan ve yoldaşları arasında yapılan bu devrim kardeşlik andı onlardan sonrakiler hesabına bir gelenek oluşturamadı. 12 Eylül öncesi birçok devrimci

örgüt kısır tartışmalar ve eanlamsız çıkarlar uğruna namlularını birbirineçevirdiler. Birbirinikirdılar. Devrimciler arasında bu affedilmez kıyım yaşanırken arka planda burjuvazi, makas değiştirerek gericici-dinci-faşist yapıyı, iktidar yolundaki katarı almanın planlarını yapıyordu.

Kızıldere'de, NATO birlikleri desteğinde binlerce askerle kuşatılan o kerpiç köy evi, eşit olmayan bir savaşta, yoğun makinalı tüfek, top ve havan mermilerinin yıkıcı etkisine daha fazla dayanmadı. Devrim tarihinde her zaman en istisna yerleri olacak olan en yiğit, en seçkin on tanesine, Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Saffet Alp, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy, Ertan Saruhan, Hüdayi Arıkan, Sinan Kazım Özudoğru ve Sabahattin Kurt'a mezar oldu.

ON'lar bu dünyada az kaldılar, Ama çok yaşadılar, yaşıyorlar...